

Sygn. akt II AKa 190/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący	SSA Dariusz Czajkowski (spr.)
Sędziowie	SSA Brandeta Hryniewicka SSA Jerzy Szczurewski
Protokolant	Barbara Mosiej

przy udziale - Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Białymstoku Anny Malczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 stycznia 2016 r.

sprawy **A. M. s. Z.**

G. M. (1) s. Z.

Z. R. s. E.

D. P. s. A.

D. D. s. J.

A. Ł. s. J.

B. K. s. Z.

M. M. s. K.

oskarżonych z art.258 § 1 k.k. i in.

z powodu apelacji prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 18 czerwca 2015 r., sygn. akt II K 57/13

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do A. M., Z. R. i B. K. w ten sposób, że:

1) przyjmuje, że A. M. czynu przypisanego mu w pkt. IV wyroku dopuścił się w okresie od maja 2007 r. do 5 sierpnia 2011 r.;

2) orzeczoną wobec Z. R. w pkt. XXXIV zaskarżonego wyroku karę łączną pozbawienia wolności łagodni do lat 5 (pięciu);

3) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec B. K. w pkt. LXIV zaskarżonego wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawieszona na okres próby 5 (pięciu) lat;

4) uchyla orzeczenie z pkt. LXV wyroku o zaliczeniu okresu zatrzymania B. K. w dniu 9 lipca 2013 r. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności i na podstawie tego przepisu okres ten zalicza na poczet orzeczonej wobec niego kary grzywny, uznając grzywnę za wykonaną w liczbie 2 (dwóch) stawek;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. B., adw. M. F. (1), adw. G. C., adw. M. F. (2), adw. M. R., adw. M. N. i adw. K. R. kwoty po 738 zł (siedemset trzydzieści osiem zł), w tym 138 zł (sto trzydzieści osiem zł) należnego podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

(Na podstawie art. 457 § 2kpk w zw. z art.423 § 1 a k.p.k. uzasadnienie zostało sporządzone w odniesieniu do oskarżonych A. M., G. M. (1), A. Ł., B. K. – w całości, zaś w stosunku do oskarżonego Z. R. – w części dotyczącej orzeczenia o karze)

A. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresach od grudnia 2003 roku do maja 2005 roku oraz od dnia 01 października 2006 roku do dnia 20 lutego 2012 roku w Ł. województwa (...) (z wyłączeniem okresu od 05 sierpnia 2011r do 31 grudnia 2011r), działając wspólnie i w porozumieniu z G. M. (1), kierował zorganizowaną grupą przestępczą opartą na porozumieniu osób w niej uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, zakładając podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, w skład której wchodził M. L. (1), Z. R., A. Ł., D. P. oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany i amfetaminy **tj. o czyn z art. 258 § 3 k.k..**

II. w dniu 5 września 2006 roku w Ł. na ulicy (...) wspólnie i w porozumieniu z G. M. (1), realizując wcześniej powzięty bezpośredni zamiar zabójstwa A. Ś. (1) pseudonim (...), używając broni palnej w postaci pistoletu (...) o nieustalonych danych, oddał kilka strzałów z tej broni do znajdującego się w samochodzie marki (...) A. Ś. (1) z zamiarem jego zabójstwa, jednak zamiar ten nie został osiągnięty, ze względu na skuteczną ucieczkę A. Ś. (1) **tj. o czyn z art.13 §1 k.k. w zw. z art.148§1k.k..**

III. w okresach od grudnia 2003 roku do maja 2005 roku oraz od 01 października 2006 roku do 05 sierpnia 2011r w Ł. województwa (...) oraz na terenie Królestwa Belgii, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, kierując zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z G. M. (1), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w znacznej ilości nie mniej niż 43 kilogramy o wartości rynkowej 1.290.000 złotych, oraz środkami odurzającymi w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 24 kilogramy wartości rynkowej 480.000 złotych i osiągnął korzyść majątkową w nieustalonej wysokości **tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.. wz. z art.64§1k.k.**

IV. w okresie od kwietnia 2007 roku do 05 sierpnia 2011r w Ł. województwa (...), Królestwie Belgii i Szwecji, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, kierując zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z G. M. (1), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział we wewnątrzspółnotowym obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi w ten sposób, że zorganizował i brał udział w dostawach z Polski do Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 96 kilogramów oraz z Królestwa Belgii na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów i osiągnął korzyść majątkową w nieustalonej wysokości **tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.. w zw. z art.64§1k.k..**

V. w okresie od kwietnia 2010 roku do września 2010 roku, przebywając na terenie Królestwa Belgii, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, udzielił pomocy G. M. (1) oraz innym ustalonym i nieustalonym osobom, w uprawie, a następnie wytworzeniu znacznej ilości konopi innych niż włókniste w ten sposób, że przebywając w Belgii zakupił nasiona konopi i przekazał je do Polski G. M. (1) w celu ich wysiewu i wyhodowania ziela konopi innych niż włókniste w znacznej ilości, z zamiarem sprzedaży uzyskanego suszu jako środka odurzającego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych **tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art.53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1k.k..**

VI. W okresie od kwietnia 2011 roku do 05 sierpnia 2011 roku, przebywając na terenie Królestwa Belgii, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, udzielił pomocy G. M. (1) oraz innym ustalonym i nieustalonym osobom, w uprawie, a następnie wytworzeniu znacznej ilości konopi innych niż włókniste w ten sposób, że przebywając w Belgii zakupił nasiona konopi i przekazał je do Polski G. M. (1) w celu ich wysiewu i wyhodowania ziela konopi innych niż włókniste w znacznej ilości, z zamiarem sprzedaży uzyskanego suszu jako środka odurzającego, w celu osiągnięcia korzyści majątkowych **tj. o czyn z art. 18§3 k.k. w zw. z art.53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1k.k..**

VII. w okresie od 30 grudnia 2011 roku do 20 lutego 2012 roku w swoim mieszkaniu przy ul. (...) w Ł., ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci:

- dowodu osobistego nr (...) wydanego (...) przez Prezydenta Miasta Ł. na nazwisko R. Z.,
- dowodu osobistego nr (...) wydanego dnia (...) przez Burmistrza C., prawa jazdy nr (...) nr blankietu (...), książeczkę wojskową nr (...) wydaną dnia (...)przez WKU w B., wszystkie na nazwisko M. P.
- dowodu osobistego nr (...) wydanego dnia (...) przez Wójta Gminy P. na nazwisko K. P. **tj. o czyn z art. 276 k.k.**

G. M. (1) został oskarżony o to , że:

VIII. w okresie od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. M., kierował zorganizowaną grupą przestępczą opartą na porozumieniu osób w niej uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, zakładającą podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, w skład której wchodził między innymi M. L. (1), Z. R., A. Ł., D. P., oraz inne ustalone i nieustalone dotychczas osoby, mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci marihuany i amfetaminy **tj. o czyn z art. 258 §3 k.k..**

IX. w dniu 5 września 2006 roku w Ł. na ulicy (...) wspólnie i w porozumieniu z A. M., realizując wcześniej powzięty bezpośredni zamiar zabójstwa A. Ś. (1) pseudonim (...), używając broni palnej w postaci strzelby (...) o nieustalonych

danych ,oddał kilka strzałów z tej broni do znajdującego się w samochodzie marki (...) A. Ś. (1) z zamiarem jego zabójstwa, jednak zamiar ten nie został osiągnięty, ze względu na skuteczną ucieczkę A. Ś. (1) **tj. o czyn z art.13 §1 k.k. w zw. z art.148§1k.k..**

X. w okresie od 30 kwietnia 2010 roku do 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, kierując zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z A. M., wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, nielegalnie wbrew przepisom ustawy, brał udział w obrocie substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w znacznej ilości nie mniej niż 43 kilogramy o wartości rynkowej 1.290.000 złotych, oraz środkami odurzającymi w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 24 kilogramy wartości rynkowej 480.000 złotych i osiągnął korzyść majątkową w nieustalanej wysokości **tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.. w zw. z art. 64§1k.k..**

XI. w okresie od 30 kwietnia 2010 roku do 26 października 2011 roku w Ł., Królestwie Belgii i Szwecji, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności kierując zorganizowaną grupą przestępczą wspólnie z A. M., wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w wewnątrzspółnotowym obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi w ten sposób, że zorganizował i brał udział w dostawach z Polski do Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 96 kilogramów oraz z Królestwa Belgii na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów i osiągnął korzyść majątkową w nieustalanej wysokości **tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k.. wz. z art. 64§1k.k..**

XII. w okresie od czerwca 2010 roku do września 2010 roku w miejscowości G. gmina (...) na terenie posesji przy ulicy (...), w budynku starego spichlerza, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie inne niż włókniste w ten sposób, że wysiał zakupione przez A. M. nasiona, a następnie wyhodował z nich rośliny, po czym wytworzył z nich środek odurzający poprzez zbiór i suszenie, uzyskując z tego susz ziela konopi innych niż włókniste gotowy do użycia, w ilości nie mniejszej niż 1 kilogram, co stanowi znaczną ich ilość i osiągnął korzyść majątkową w nieustalanej wysokości **tj. o czyn z art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wz. z art.64§1k.k..**

XIII. w okresie od czerwca 2011 roku do września 2011 roku w miejscowości G. gmina (...) na terenie posesji przy ulicy (...), w budynku starego spichlerza, będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, działając wspólnie i w porozumieniu z A. M. oraz innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uprawiał konopie inne niż włókniste w ten sposób, że posadził zakupione przez A. M. nasiona, a następnie wyhodował z nich rośliny, po czym wytworzył z nich środek odurzający poprzez zbiór i suszenie, uzyskując z tego susz ziela konopi innych niż włókniste gotowy do użycia, w ilości nie mniejszej niż 1 kilogram, co stanowi znaczna ich ilość i osiągnął korzyść majątkową w nieustalanej wysokości **tj. o czyn z art. 53 ust. 2 w ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wz. z art.64.§1k.k..**

XIV. w okresie od maja 2010 roku do dnia 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, wbrew przepisom ustawy, udzielił nieodpłatnie M. L. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w znacznej ilości nie mniejszej niż 100 gram wartości rynkowej nie mniejszej niż 2.000 złotych **tj. o czyn z art. 58 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wz. z art.64§1k.k..**

XV. w bliżej nieokreślonym okresie jesienią 2011 roku w Ł. województwa (...), będąc uprzednio skazanym za podobne przestępstwo umyślne, w okresie 5 lat po odbyciu kary sześciu miesięcy pozbawienia wolności, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, w zamian za wykonanie remontu mieszkania, udzielił W. Z. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 20 gram o wartości rynkowej nie mniejszej niż 600 złotych **tj. o czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.64§1k.k..**

Z. R. został oskarżony o to, że:

XXI. w okresie od 08 lipca 2004 roku do 20 lutego 2012 roku , z przerwą w okresie od czerwca 2007r do września 2009r , w Ł., województwo (...), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. M. i G. M. (1), opartej na porozumieniu osób w niej uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, zakładającą podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy **tj. o czyn z art.258§1k.k..**

XXII. w okresie od 08 lipca 2004 roku do 20 lutego 2012 roku, z przerwą w okresie od czerwca 2007r do września 2009r , w Ł., G., województwa (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ten sposób, że;

- w okresie od 08 lipca 2004 roku do 2006 roku, nabywał środek odurzający w postaci marihuany, w ilości co najmniej 50-100 gram miesięcznie od A. M., a następnie sprzedawał go z zyskiem innym nieustalonym osobom,

- w okresie od 2006 roku do lutego 2012 roku nabywał od A. M., a w okresie od 30 kwietnia 2010 roku także od G. M. (1), znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowej w postaci amfetaminy, które następnie rozprowadzał za pośrednictwem swoich dilerów tj.

- M. K. (1) pseudonim (...) w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 200 gram miesięcznie, uzyskując po 20 złotych za jeden gram i w postaci marihuany w ilości co najmniej 10 gram, uzyskując po 20 złote za jeden gram, uzyskując łącznie nie mniej niż 20 tysięcy złotych,

- Z. P. w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 100 gram miesięcznie, uzyskując po 20 złotych za jeden gram i w postaci marihuany w ilości co najmniej 100 gram miesięcznie, uzyskując po 22 złote za jeden gram,

- M. K. (2) pseudonim (...) w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 200 gram miesięcznie, uzyskując po 20 złotych za jeden gram i w postaci marihuany w ilości co najmniej 10 gram, uzyskując po 20 złote za jeden gram,

- A. Ł. w postaci amfetaminy w ilości, nie mniejszej niż 3-5 gramów tygodniowo, za nieustalona kwotę,

- osoby o pseudonimie (...) w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 100 gram miesięcznie, uzyskując po 20 złotych za jeden gram,

- osoby o pseudonimie (...) w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 200 gram miesięcznie, uzyskując po 20 złotych za jeden gram i w postaci marihuany w ilości co najmniej 200 gram miesięcznie, uzyskując po 22 złote za jeden gram,

- osoby o pseudonimie (...) w 2006 roku, przez okres jednego roku, w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 30-40 gram tygodniowo, uzyskując po 20 złotych za jeden gram i w postaci marihuany co najmniej 30- 40 gram tygodniowo, uzyskując po 16 złotych za jeden gram,

- A. Ś. (2) przez okres około pół roku, w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 30- 40 gram tygodniowo, uzyskując po 15 złotych za jeden gram i w postaci marihuany co najmniej 30 gram tygodniowo, uzyskując po 16 złotych za jeden gram,

- K. K. (2) i M. K. (3), przez okres około pół roku, w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 30- 40 gram tygodniowo, uzyskując po 15 złotych za jeden gram i w postaci marihuany co najmniej 30-40 gram tygodniowo, uzyskując po 16 złotych za jeden gram,

- A. R. z miejscowości G. W. co najmniej przez okres pół roku, w postaci amfetaminy w ilości, co najmniej 100 gram amfetaminy na dwa tygodnie, uzyskując po 14 złotych za jeden gram,

- D. R. pseudonim (...) w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 200 gram miesięcznie, uzyskując po 20 złotych za jeden gram i w postaci marihuany w ilości co najmniej 10 gram, uzyskując po 20 złote za jeden gram,

- P. L. pseudonim (...) w postaci amfetaminy w ilości co najmniej 200 gram miesięcznie, uzyskując po 20 złotych za jeden gram i w postaci marihuany w ilości co najmniej 10 gram, uzyskując po 20 złote za jeden gram

i innym nieustalonym osobom w łącznej ilości każdego miesiąca co najmniej 3 kilogramy amfetaminy, uzyskując za nią około 32 tysięcy złotych i co najmniej jednego kilograma marihuany, uzyskując za nią około 6 tysięcy złotych, mając świadomość, że nabywcami tych substancji i środków są osoby które dalej je sprzedawały, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w nieustalonej wysokości **tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii, wz. z art.12 k.k.**

XXIII. w okresie od kwietnia 2007 roku do listopada 2011 roku w Ł. i Z. województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z A. M. i od 30 kwietnia 2010 roku z G. M. (1), a także innymi osobami w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowych, nielegalnie, wbrew przepisom ustawy, brał udział w wewnątrzspółnotowym obrocie substancjami psychotropowymi i środkami odurzającymi w ten sposób, że brał udział w dostawach z Polski do Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowych w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż 96 kilogramów, a także w 2011 roku wspólnie i w porozumieniu z M. O. przewiózł osobiście do Islandii, znaczne ilości amfetaminy w specjalnie do tego przygotowanej walizce o wadze około 5-6 kilogramów, uzyskując korzyść 14 tysięcy złotych oraz z Królestwa Belgii na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany w ilości nie mniejszej niż 20 kilogramów i osiągnął korzyść majątkową w nieustalonej wysokości **tj. o przestępstwo określone w art. 55 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k..**

A. Ł. został oskarżony o to, że:

XXXII. w okresie od 01 grudnia 2010 roku do października 2011 roku w Ł. województwo (...), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. M. i G. M. (1), opartej na porozumieniu osób w niej uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, zakładającą podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i marihuany **tj. o czyn z art.258§1k.k..**

XXXIII. w okresie od 01grudnia 2010 roku do października 2011 roku w Ł. województwa (...), w krótkich odstępach czasu w realizacji z góry powziętego zamiaru, osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż trzy kilogramy, w ten sposób, że nabywał tą substancję od G. M. (1), Z. R. i osoby o pseudonimie (...) w różnych ilościach w powyższym okresie, każdego miesiąca co najmniej w ilości 100 gramów, płacąc im po 20 złotych za jeden gram tej substancji, w celu dalszej jej odsprzedaży z zyskiem w nieustalonej wysokości, innym osobom

między innymi A. J. w ilości nie mniejszej niż 24 gramy za kwotę 30-50 złotych za jeden gram, M. K. (1) w ilości nie mniejszej niż 20 gram za kwotę 30 złotych za jeden gram i innym nieustalonym osobom mając świadomość, że nabywcami tej substancji są osoby które ją zażywały ale też dalej ją sprzedawały, uzyskując w ten sposób korzyść majątkową w nieustalonej wysokości **tj. o czyn z art. 56 ust. 3 w zb. z art. 59 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wz. z art.12 k.k. i wz. z art.11§2k.k..**

B. K. został oskarżony o to, że:

XXXIV. w okresie od 1 stycznia 2005 roku do 31 grudnia 2006 roku w Ł. województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi i nieustalonymi dotychczas osobami, brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez A. M. i G. M. (1), opartej na porozumieniu osób w niej uczestniczących i z istniejącą określoną strukturą organizacyjną, zakładającą podział ról i korzyści uzyskanych z przestępstw, mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy i marihuany **tj. o czyn z art. 258§1 k.k.**

XXXV. w okresie od 1 stycznia 2005 roku do 31 grudnia 2006 roku w Ł. , województwa (...), w krótkich odstępach czasu i w realizacji z góry powziętego zamiaru , osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy brał udział w obrocie znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości nie mniejszej niż dwanaście kilogramów, w ten sposób, że nabywał tę substancję od G. M. (1), w ilościach po 0,5 kilograma miesięcznie, w celu dalszej jej odsprzedaży z zyskiem w nieustalonej wysokości, mając świadomość, że nabywcami tej substancji są osoby które dalej ją sprzedawały, uzyskując, w ten sposób korzyść majątkową w nieustalonej wysokości **tj. o czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k.**

Sąd Okręgowy w Łomży wyrokiem z dnia 18 czerwca 2015 r. w sprawie sygn. akt IIK 57/13

I. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. M. w punkcie I aktu oskarżenia uznał go za winnego tego ,że w okresie od lipca 2006r do 20 lutego 2012r – z wyłączeniem okresu od 05 sierpnia 2011r do 31 grudnia 2011r – w Ł. woj. (...) i na terenie Królestwa Belgii kierował - a w okresie od dnia 30 kwietnia 2010r do dnia 26 października 2011r wspólnie z G. M. (1) - zorganizowaną grupą przestępczą , w skład której to grupy w różnych okresach czasu wchodziły różne ustalone i nieustalone osoby w tym M. L. (1), Z. R., M. K. (1) , mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na : wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy a także na wewnątrzspółnotowym nabyciu polegającym na zakupie na terytorium Królestwa Belgii i przemieszczeniu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany jak też wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy celem ich sprzedaży, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tj. popełnienia czynu z art. 258§1 k.k. w zw. z art.258§3 k.k. i za to na mocy tychże przepisów skazał go, zaś na mocy art. 258§3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. W ramach czynów zarzucanych oskarżonemu A. M. w punkcie II aktu oskarżenia a G. M. (1) w punkcie IX aktu oskarżenia (zgodnie z prawidłową chronologią numeracji) oskarżonych A. M. oraz G. M. (1) uznał za winnych tego ,że w dniu 05 września 2006r w Ł. woj. (...), działając wspólnie i w porozumienia a także z innymi osobami , działając w bezpośrednim zamiarze pozbawienia życia A. Ś. (1) , używając broni palnej – A. M. pistoletu (...)a G. M. (1) strzelby (...) – oddali z niej kilka strzałów do znajdującego się w samochodzie A. Ś. (1) celem jego zabójstwa lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na skuteczną ucieczkę pokrzywdzonego tj. popełnienia czynu z art.13§1 k.k. w zw. z art.148§1 k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania zaś na mocy art. 14§1 k.k. w zw. z art. 148§1 k.k. wymierzył im kary po 8 (osiem) lat pozbawienia wolności wobec każdego z nich .

III. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. M. w punkcie III aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że okresie od lipca 2006r do 30 marca 2007r oraz w okresie od 30 kwietnia 2010r do 26 października 2011r w Ł. województwa (...) oraz na terenie Królestwa Belgii w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu

miesiący pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne , w ramach kierowanej wspólnie z G. M. (1) grupy przestępczej , wspólnie i w porozumieniu z nim oraz innymi osobami , w krótkich odstępach czasu ,w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem osiągnięcia korzyści majątkowej , wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu , wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 39200,00 gram i łącznej wartości 455627,00 złotych oraz znaczną ilość środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 28150,00 gram i łącznej wartości 358200,00 złotych tj. popełnienia czynu z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu określonym Dz. U.2005 numer 179 poz. 1488) w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania , zaś na mocy art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu określonym Dz. U. z 2005r numer 179 poz. 1488) w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

IV. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. M. w punkcie IV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od lipca 2006r do 05 sierpnia 2011r na terenie Królestwa Belgii oraz w Ł. woj. (...) , kierując zorganizowaną grupą przestępczą – którą w okresie od 30 kwietnia 2010r do 26 października 2011r kierował także G. M. (1) - wspólnie i w porozumieniu z nim oraz innymi osobami , w krótkich odstępach czasu,w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem osiągnięcia korzyści majątkowej z ich sprzedaży, wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu polegającym na zakupie na terytorium Królestwa Belgii i przemieszczeniu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci łącznie 20000,00 gram marihuany o hurtowej wartości 340000,00 złotych jak też wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznych ilościach odpowiednio :102 kilogramy oraz 46000,00 gram i hurtowej wartości odpowiednio: 408 tysięcy Euro i 644000,00 złotych tj. popełnienia czynu z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. , przepisy te przyjął za podstawę skazania , zaś na mocy art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych .

V.W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. M. w punkcie V aktu oskarżenia uznał go za winnego tego że w okresie kwiecień – maj 2010r w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne , w zamiarze aby G. M. (1) dokonał czynu zabronionego polegającego na sprzecznej z ustawą uprawie konopi innych niż włókniste , pomógł mu w tym w ten sposób że zakupił na terenie Królestwa Belgii dwie paczki nasion tych konopi a następnie przesłał je przebywającemu w Polsce G. M. (1) celem ich przez niego wysiania tj. popełnienia czynu z art. 18§3 k.k. w zw. z art. 63 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 64§1 k.k., przepisy te przyjmuje za podstawę skazania zaś na mocy art. 19 §1 k.k. w zw. z art. 63 ust.1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności.

VI. Oskarżonego A. M. uniewinnił od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie VI aktu oskarżenia.

VII.W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. M. w punkcie VII aktu oskarżenia (zgodnie z prawidłową chronologią numeracji) uznał go za winnego tego, że w okresie od 30 grudnia 2011 roku do 14 sierpnia 2012 roku w swoim mieszkaniu przy ul. (...) w Ł., ukrywał dokumenty, którymi nie miał prawa wyłącznie rozporządzać w postaci:

- dowodu osobistego nr (...) wydanego (...) przez Prezydenta Miasta Ł. na nazwisko R. Z.,

- dowodu osobistego nr (...) wydanego dnia (...)przez Burmistrza C., prawa jazdy nr (...) nr blankietu (...), książeczkę wojskową nr (...) wydaną dnia (...)przez WKU w B., wszystkie na nazwisko M. P.

- dowodu osobistego nr (...) wydanego dnia (...) przez Wójta Gminy P. na nazwisko K. P. tj. popełnienia czynu z art.276 k.k. i za to na mocy art.276 k.k. skazuje go i wymierza mu karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności.

VIII. Na mocy art.85k.k., art.86§1 k.k. połączył orzeczone powyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu A. M. karę łączną 14 (czternastu) lat pozbawienia wolności .

IX. Na mocy art.85 k.k., art.86§1i2 k.k. połączył orzeczone powyżej jednostkowe kary grzywny i wymierzył oskarżonemu A. M. karę łączną grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych .

X. Na mocy art.45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. M. przepadek uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej

a) w kwocie 406 913,00 (czteryście sześć tysięcy dziewięćset trzydzieści złotych) w związku ze skazaniem w punkcie III wyroku.

b) 1 104 000,00 (jeden milion sto cztery tysiące) złotych w związku ze skazaniem w punkcie IV wyroku.

XI. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w punkcie VIII aktu oskarżenia (zgodnie z prawidłową chronologią numeracji) uznał go za winnego tego ,że w okresie od dnia 30 kwietnia 2010 roku do dnia 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...) wspólnie i w porozumieniu z A. M. jak też samodzielnie kierował zorganizowaną grupą przestępczą , w skład której to grupy w różnych okresach czasu wchodziły różne ustalone i nieustalone osoby w tym M. L. (1), Z. R., M. K. (1) , mającą na celu popełnianie przestępstw polegających na : wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy a także na wewnątrzspółnotowym nabyciu polegającym na zakupie na terytorium Królestwa Belgii i przemieszczeniu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany jak też wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy celem ich sprzedaży, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tj. popełnienia czynu z art. 258§1 k.k. w zw. z art.258§3 k.k. i za to na mocy tychże przepisów skazał go, zaś na mocy art. 258§3 k.k. wymierzył mu karę 1(jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności .

XII. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w punkcie X (zgodnie z prawidłową chronologią) aktu oskarżenia uznał go za winnego tego ,że okresie od 30 kwietnia 2010 roku do 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...), w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, w ramach kierowanej wspólnie z A. M. grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z nim oraz innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 36400,00 gram i łącznej wartości 416427,00 złotych oraz znaczną ilość środka odurzającego postaci marihuany w łącznej ilości 21200,00 gram i łącznej wartości 254400,00 złotych tj. popełnienia czynu z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu określonym Dz. U.2005 numer 179 poz. 1488) w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania, zaś na mocy art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu określonym Dz. U. z 2005r numer 179 poz. 1488) w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

XIII.W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w punkcie XI aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od 30 kwietnia 2010 roku do 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...) i na terenie Królestwa Belgii, w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, w ramach kierowanej wspólnie z A. M. grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z nim oraz innymi

osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem osiągnięcia korzyści majątkowej z ich sprzedaży, wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu polegającym na zakupie na terytorium Królestwa Belgii i przemieszczeniu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci łącznie 20000,00 gram marihuany o hurtowej wartości 340000,00 złotych jak też wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznych ilościach odpowiednio: 30000,00 gram oraz 46000,00 gram i hurtowej wartości odpowiednio: 120 tysięcy Euro i 644000,00 złotych tj. popełnienia czynu z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania, zaś na mocy art.55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych .

XIV. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w punkcie XII a/o uznał go za winnego tego w okresie od czerwca 2010 roku do września 2010 roku w miejscowości G. gmina (...), w budynku na terenie posesji przy ulicy (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez niego zorganizowanej grupy przestępczej, wbrew przepisom ustawy, wykorzystując nasiona zakupione w Internecie jak również przekazane z Królestwa Belgii przez A. M., uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości 30 sztuk krzaków a następnie z wyhodowanych roślin poprzez ich zbiór, suszenie, eliminacje zbędnych fragmentów wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci 1 kilograma marihuany, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 w zb. z art. 53 ust.1 w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r w zw. w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., na podstawie tychże przepisów skazał go, zaś na mocy art. 53 ust.2 w zw. z art.11§3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych, ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

XV. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w punkcie XIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego w okresie od czerwca 2011 roku do września 2011 roku w miejscowości G. gmina (...), w budynku na terenie posesji przy ulicy (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w ramach kierowanej przez niego zorganizowanej grupy przestępczej , wbrew przepisom ustawy, wykorzystując nasiona zakupione w Internecie uprawiał konopie inne niż włókniste w ilości 30 sztuk krzaków a następnie z wyhodowanych roślin poprzez ich zbiór , suszenie, eliminacje zbędnych fragmentów wytworzył znaczną ilość środka odurzającego w postaci 1 kilograma marihuany przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 6 miesięcy orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne tj. popełnienia czynu z art. 63 ust. 3 w zb. z art. 53 ust.1 w zw. z art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005r w zw. z art. 64§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., na podstawie tychże przepisów skazał go , zaś na mocy art. 53 ust.2 w zw. z art.11§3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

XVI. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w punkcie XIV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od września 2010 roku do września 2011 roku w Ł. województwa (...), wbrew przepisom ustawy, w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, kilkakrotnie udzielił nieodpłatnie M. L. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 20 gram o wartości 400 złotych tj. popełnienia czynu z art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w z art.64§1k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania zaś na mocy art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności .

XVII. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu G. M. (1) w punkcie XV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie wrzesień – październik 2011 roku w Ł. województwa (...), w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, w zamian za wykonanie remontu mieszkania, udzielił W. Z. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 20 gramów o wartości 600 złotych

tj. popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w z art.64§1k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania, zaś na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności .

XVIII. Na mocy art.85 k.k., art.86§1 k.k. połączył orzeczone powyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu G. M. (1) karę łączną 12 (dwunastu) lat pozbawienia wolności .

XIX. Na mocy art.85 k.k., art. 86§1 i 2 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonego G. M. (1) jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych.

XX. Na mocy art.45§ 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego G. M. (1) przepadek uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej

a) w kwocie 335 413,00 (trzysta trzydzieści pięć tysięcy czterysta trzynaście) złotych w związku ze skazaniem w punkcie XII wyroku.

b) w kwocie 672 000,00 (sześćset siedemdziesiąt dwa tysiące) złotych w związku ze skazaniem w punkcie XIII wyroku.

XXI. Na mocy art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu G. M. (1) okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach : 27 września 2014r. – 18 czerwca 2015r.

XXXI. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Z. R. w punkcie XXI aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od lipca 2006r. do stycznia 2012r. – z przerwą w okresie od czerwca 2007r do września 2009r – w Ł. woj. (...), brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez G. M. (1) oraz A. M. mającej na celu popełnianie przestępstw polegających na: wprowadzaniu do obrotu i udzielaniu innym osobom w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, znacznych ilości środków odurzających w postaci marihuany i substancji psychotropowych w postaci amfetaminy a także na wewnątrzspółnotowym nabyciu polegającym na zakupie na terytorium Królestwa Belgii i przemieszczeniu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci marihuany, jak też wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy celem ich sprzedaży, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej tj. popełnienia czynu z art. 258§1 k.k. i za to na mocy tego artykułu skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności.

XXXII. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Z. R. w punkcie XXII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że:

w okresie od sierpnia 2004 roku do lutego 2012r – z wyłączeniem okresu od czerwca 2007 do września 2009r. - w Ł. i G. województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy i czyniąc sobie z popełnienia przestępstw stałe źródło dochodu, działając indywidualnie, jak też w ramach zorganizowanej grupy przestępczej wskazanej powyżej, wprowadził do obrotu znaczne ilości środków odurzających w postaci marihuany w łącznej ilości 25 kilogramów 750 gram oraz łącznej wartości 507,100,00 złotych oraz znaczne ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 25 kilogramów 600 gram o łącznej wartości 411,600,00 które uprzednio nabywał od A. M. i G. M. (1) a także innych osób a następnie sprzedawał nieustalonym i ustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży i tak :

a) w okresie od sierpnia 2004 roku do czerwca 2007 roku sprzedał nieustalonym osobom łącznie 3950 gram marihuany za łączną kwotę 75,900,00 złotych oraz łącznie 1800 gram amfetaminy o łącznej wartości 32,400,00 złotych .

b) w okresie od kwietnia do lipca 2006r. oraz w miesiącu wrześniu 2006r. sprzedał G. P. łącznie : 600 gram amfetaminy za łączną kwotę 6000,00 złotych oraz 600 gram marihuany za łączną kwotę 7200,00 złotych

c) w 2006r., przez okres czterech miesięcy , sprzedał ustalonej osobie o pseudonimie (...) łącznie 2000 gram amfetaminy za łączną kwotę 34,000,00 złotych.

d) w grudniu 2010r. sprzedał ustalonej osobie o pseudonimie (...) i inicjałach (...) amfetaminę w ilości 100 gram za kwotę 1100 złotych oraz w okresie styczeń – luty 2011r. amfetaminę w ilości 500 gram za kwotę 7500 złotych

e) w okresie od stycznia 2011r. do stycznia 2012r. sprzedał M. K. (1) łącznie 1800 gram amfetaminy za łączną kwotę 33,000,00 złotych oraz 10 gram marihuany za kwotę 200 złotych

f) w okresie od stycznia 2011r. do stycznia 2012r. sprzedał nieustalonej osobie o pseudonimie (...) łącznie 2400 gram marihuany za łączną kwotę 52,800,00 złotych oraz 1200 gram amfetaminy za łączną kwotę 24,000,00 złotych

g) w okresie od stycznia 2011r. do czerwca 2011r. sprzedał ustalonym osobom o pseudonimie (...) łącznie: 720 gram amfetaminy za łączną kwotę 10800,00 złotych oraz 720 gram marihuany za łączną kwotę 11520,00 złotych .

h) w okresie lipiec - grudzień 2011r. sprzedał A. Ś. (2) łącznie 720 gram amfetaminy za łączną kwotę 10,800,00 złotych oraz 720 gram marihuany za łączną kwotę 11,520,00 złotych

i) w okresie czterech miesięcy 2011r. ustalonej osobie o inicjałach: A.R. pseudonim (...) sprzedał łącznie 800 gram amfetaminy za łączną kwotę 12000,00 złotych

j) w nieustalonym dokładnie okresie sprzedał A. Ł. 3 gramy amfetaminy za kwotę 30 złotych

k) w 2011 roku, przez okres 6 miesięcy, sprzedał D. R. łącznie: 1200 gram amfetaminy za łączną kwotę 24,000,00 złotych oraz 240 gram marihuany za łączną kwotę 2400 złotych .

l) w 2011 roku, przez okres 6 miesięcy, sprzedał P. L. łącznie: 1200 gram amfetaminy za łączną kwotę 24,000,00 złotych oraz 240 gram marihuany za łączną kwotę 2400 złotych .

m) w okresie o stycznia 2011 r. do grudnia 2011r. sprzedał ustalonej osobie o pseudonimie (...) łącznie 1200 gram amfetaminy za łączną kwotę 24,000,00 złotych

n) w okresie od stycznia 2011r. do grudnia 2011r. sprzedał ustalonej osobie o inicjałach (...) łącznie : 1100 gram amfetaminy za łączną kwotę 22000,00 złotych oraz 1100 gram marihuany za łączną kwotę 24200,00 złotych.

tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art.12 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania zaś na mocy art. 56 ust. 3 w/w ustawy w zw. z art.65§1 k.k. wymierzył mu karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych.

XXXIII. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu Z. R. w punkcie XXIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w miesiącu maju 2007r. oraz w okresie od października 2009r. do lipca 2011r. w Ł. woj. (...), działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wspólnie i w porozumieniu z A. M. oraz innymi osobami a od dnia 30 kwietnia 2010r. także z G. M. (1), jak też działając poza grupą, brał udział, wbrew przepisom ustawy, w wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji oraz Islandii znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości odpowiednio: 46 kilogramy, 68 kilogramów, 5 kilogramów i wartości hurtowej odpowiednio: 345,000,00 złotych ; 510,000,00 złotych oraz 37,500,00 złotych celem ich odpłatnej dystrybucji tj. popełnienia czynu z art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej z Dz. U. numer 179 poz.1485 z 2005) w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art.65§1 k.k., przepisy te przyjął za podstawę skazania, a na mocy art. 55 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej z Dz. U. numer 179 poz.1485 z 2005) wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę

grzywny w wysokości 200 (dwieście) stawek dziennych i ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych .

XXXIV. Na mocy art.85 k.k., art.86§1 k.k. połączył orzeczone powyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu Z. R. karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności .

XXXV. Na mocy art.85 k.k. art.86§1 i 2 k.k. połączył orzeczone powyżej wobec oskarżonego Z. R. jednostkowe kary grzywny i wymierzył mu karę łączną grzywny w wysokości 300 (trzysta) stawek dziennych ustalając wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych

XXXVI. Na mocy art.45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego Z. R. przepadek uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej:

a) w kwocie 918,700,00 (dziewięćset osiemnaście tysięcy siedemset) złotych w związku ze skazaniem w punkcie XXXII wyroku.

b) w kwocie 14,000,00 (czternaście tysięcy) złotych w związku ze skazaniem w punkcie XXXIII wyroku .

XXXVII. Na mocy art.63§1 k.k. na poczet wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu Z. R. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: 14 maja - 07 czerwca 2013r. i 21 marca 2015r. -18 czerwca 2015r .

LVIII. Oskarżonego A. Ł. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 258§1 k.k. – zarzut XXXII aktu oskarżenia.

LIX. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu A. Ł. w punkcie XXXIII aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że:

a) w okresie od 01 grudnia 2010r do października 2011r w Ł. działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne wprowadził łącznie do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci 3300 gram amfetaminy o wartości 66,000,00 złotych, którą uprzednio nabył od G. M. (1), w ten sposób, iż sprzedawał ją nieustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży jak też jako pośrednik, po uprzednim nabyciu od innych osób, udzielał następnie odpłatnie nieustalonym osobom celem konsumpcji substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1100 gram o łącznej wartości 33,000,00 złotych jak też po uprzednim nabyciu od ustalonej osoby o pseudonimie (...), udzielił następnie odpłatnie M. K. (1) celem konsumpcji łącznie 15 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wartości 450 złotych tj. popełnienia czynu z art.56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dzienniku Ustaw numer 179 poz. 1485 z 2005r.) w zb. z art. 59 ust.1 w/w ustawy w z art.12 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k., w zw. z art.65§1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dzienniku Ustaw numer 179 poz. 1485 z 2005r) w zb. z art. 59 ust.1 w/w ustawy w z art.12 k.k. w zw. z art.64§1 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. skazał go, zaś na mocy art. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dzienniku Ustaw numer 179 poz. 1485 z 2005r.) w zw. z art. 4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych i ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych

a ponadto uznał go za winnego tego, że

b) pomiędzy styczniem 2009r. a 07 kwietnia 2010r., w Ł., woj. (...) przez okres sześciu miesięcy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, jako pośrednik, po uprzednim nabyciu od innych osób, udzielił następnie odpłatnie A. J. celem konsumpcji łącznie 24 gram substancji

psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wartości 720 złotych tj. popełnienia czynu z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i za to na mocy art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności .

LX. Na mocy art.85 k.k, art.86§1 k.k. połączył orzeczone powyżej jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu A. Ł. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności .

LXI. Na mocy art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego A. Ł. przepadek uzyskanej korzyści majątkowej w następujących wysokościach :

a) w kwocie 99,450,00 złotych w związku ze skazaniem w punkcie LIX pkt a) wyroku .

b) w kwocie 720 złotych w związku ze skazaniem w punkcie LIX pkt.b) wyroku .

LXII. Na mocy art. 63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu A. Ł. okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach: 12 października 2012r. – 04 stycznia 2013r.

LXIII. Oskarżonego B. K. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 258§1 k.k. – zarzut XXXIV aktu oskarżenia .

LXIV. W ramach czynu zarzucanego oskarżonemu B. K. w punkcie XXXV aktu oskarżenia uznał go za winnego tego, że w okresie od 1 stycznia 2005 roku do września 2006 roku w Ł., województwa (...), działając w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, czyniąc sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej postaci 10,500,00 gram amfetaminy w ten sposób, iż nabywał tą substancję w ilościach po 0,5 kilograma miesięcznie od G. M. (1) a następnie sprzedawał ją nieustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży uzyskując korzyść majątkową w wysokości 105,000,00 złotych tj. popełnienia czynu z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dzienniku Ustaw numer 179 poz. 1485 z 2005r.) w z art.12 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. i za to na mocy art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dzienniku Ustaw numer 179 poz. 1485 z 2005r.) w z art.12 k.k. w zw. z art.4§1 k.k. w zw. z art. 65§1 k.k. w zw. z art.11§2 k.k. skazuje go, zaś na mocy art. art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii (w brzmieniu obowiązującym stosownie do treści opublikowanej w Dzienniku Ustaw numer 179 poz. 1485 z 2005r.) w zw. z art. 4§1 k.k. w zw. z art.65§1 k.k. w zw. z art. 11§3 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych i ustalił wysokość jednej dziennej stawki grzywny na kwotę 10 (dziesięć) złotych .

LXV. Na mocy art.63§1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu B. K. okres zatrzymania w dniu 09 lipca 2013r .

LXVI. Na mocy art. 45§1 k.k. orzekł wobec oskarżonego B. K. przepadek uzyskanej z przestępstwa korzyści majątkowej w kwocie 105.000,00 złotych .

LXXIII. zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych w częściach nań przypadających z tym, iż stwierdził, że koszty procesu w części uniewinniającej ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego zaskarżyli obrońcy wyżej wymienionych oskarżonych.

Obrońca ***oskarżonego A. M.*** zaskarżyła wyrok w całości, z wyłączeniem jego pkt. VI dot. części uniewinniającej tego oskarżonego.

Zarzuciła temu wyrokowi:

1. naruszenie przepisów prawa karnego procesowego, które miało wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 7 oraz 4 k.p.k. – poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego bez uwzględnienia prawidłowego rozumowania poprzez nieobiektywne uznanie, że pomówienie współoskarżonych są wystarczającym dowodem winy oskarżonego podczas gdy nie stanowią one pełnowartościowego dowodu, gdyż nie zostały złożone spontanicznie oraz bezinteresownie, ale w celu zmniejszenia swojej winy i uzyskania niższej kary

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku a polegający na niewłaściwym uznaniu oskarżonego:

a/ za osobę kierującą zorganizowaną grupą przestępczą w sytuacji, gdy prawidłowa obiektywna, szczegółowa ocena zgromadzonego materiału dowodowego wskazuje, że w okolicznościach niniejszej sprawy brak jest dowodów na istnienie w ogóle grupy przestępczej, lecz wskazuje na relacje rodzinne, koleżeńskie między oskarżonymi, a brak jest obiektywnego dowodu na przyjęcie popełnienia czynu z art. 258 § 3 k.k..

b/ winnym usiłowania popełnienia czynu z art. 148 §1 k.k. w sytuacji, gdy A. Ś. (1) zaprzecza zaistnienia zdarzenia opisanego w akcie oskarżenia,

c/ winnym zorganizowania i brania udziału w dostawach z Polski do Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowych oraz udzielał pomocy w uprawie i wytworzeniu znacznej ilości konopii z zamiarem sprzedaży mimo, że osk. G. M. wskazał osk. M. L. jego osobę która przyniosła kartony na posesję w G., a świadek E. K. złożyła zeznania obciążające w celu swojej obrony.

Powołując się na powyższe wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Z kolei **obrońca G. M. (1)** zaskarżył wyrok w części, to jest w punktach w punktach II, XI, XII, XIII, XIV, XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI

Zarzucił on temu wyrokowi:

1. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. poprzez wyrażenie błędnego poglądu prawnego, iż oskarżony G. M. (1) mógł popełnić czyn z punktu IX aktu oskarżenia (usiłowanie zabójstwa), podczas gdy za czyn ten został już prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży w sprawie o sygn. akt II (...).

2. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie przepisów art. 34 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku oskarżonego G. M. (1) o wyłączenie do odrębnego postępowania sprawę M. L. (2) i Z. R., a następnie wezwaniu ich na rozprawę w charakterze świadków, podczas gdy tylko takie postępowanie Sądu I instancji pozwoliłoby obronie na zadawanie im pytań i zweryfikowanie pomówień współoskarżonych.

3. obrazę przepisów postępowania, mających wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 132 §1,2 k.p.k. z art. 136 § 1 k.p.k., w zw. z 53 k.p.k. oraz art. 54§ 1 k.p.k. poprzez nieprawidłowe wezwanie na rozprawy w dniach 18.03.2014 r. oraz 25.03.2014 r. pokrzywdzonego A. S. (1) w związku z czym nie był on na nich obecny i nie mógł złożyć oświadczenia o działaniu w charakterze oskarżyciela posiłkowego, a także poprzez zaniechanie wzywaniu go na rozprawę w charakterze pokrzywdzonego, a jedynie świadka, uniemożliwiło mu złożenie wniosku w trybie art. 49a k.p.k. oraz uniemożliwiło pojednanie się ze sprawcą przestępstwa popełnionego na

jego szkodę.

4. obrazę przepisów postępowania, mająca wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie: art. 4, art. 5 § 2, art. 7 i art. 9 k.p.k. w zw. z art. 366 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 k.p.k. poprzez jednostronną i nieobiektywną ocenę materiału dowodowego, nie uwzględniając dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego G. M. (1), poprzez uznaniu go za winnego zarzucanych mu czynów wyłącznie w oparciu o pomówienia współoskarżonego M. L. (1) i nie wsparcie ich innymi dowodami, które razem z pomówieniami dałyby sądowi podstawę do pełnego przekonania o winie osoby oskarżonej,

5. błąd w ustaleniach faktycznych, mających wpływ na treść wydanego

orzeczenia a polegający na:

1) błędnym przyjęciu, że oskarżony G. M. (1), w okresie od 30 kwietnia 2010 roku do 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...), w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, w ramach kierowanej wspólnie z A. M. grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z nim oraz innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, wprowadził do obrotu znaczną ilość substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 36400,00 gram łącznej wartości 416427,00 złotych oraz znaczną ilość środka odurzającego postaci marihuany w łącznej ilości 21200,00 gram i łącznej wartości 254400,00 złotych tj. popełnienia czynu z art.56 ust.3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r o przeciwdziałaniu narkomanii gdy stoi to w sprzeczności w zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a konkretnie brak jest jakichkolwiek dowodów (oprócz pomówień M. L. (1)), iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu

2) błędnym przyjęciu, że oskarżony G. M. (1) w okresie od 30 kwietnia 2010 roku do 26 października 2011 roku w Ł. województwa (...) i na terenie Królestwa Belgii, w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, w ramach kierowanej wspólnie z A. M. grupy przestępczej, wspólnie i w porozumieniu z nim oraz innymi osobami, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, celem osiągnięcia korzyści majątkowej z ich sprzedaży, wbrew przepisom ustawy, uczyniwszy sobie z popełniania przestępstw stałe źródło dochodu, brał udział w wewnątrzspółnotowym nabyciu polegającym na zakupie na terytorium Królestwa Belgii i przemieszczeniu na teren Rzeczypospolitej Polskiej znacznych ilości środka odurzającego w postaci łącznie 20000,00 gram marihuany o hurtowej wartości 340000,00 złotych jak też wewnątrzspółnotowych dostawach z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej na terytorium Królestwa Belgii i Szwecji znacznych ilości substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznych ilościach odpowiednio: 30000,00 gram oraz 46000,00 gram i hurtowej wartości odpowiednio: 120 tysięcy Euro i 644000,00 złotych podczas gdy stoi to w sprzeczności w zebranych w sprawie materiałem dowodowym a konkretnie brak jest jakichkolwiek dowodów (oprócz pomówień M. L. (1)), iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

3) błędnym przyjęciu, że oskarżony G. M. (1) że w okresie od września 2010 roku do września 2011 roku w Ł. województwa (...), wbrew przepisom ustawy, w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, kilkakrotnie udzielił nieodpłatnie M. L. (1) środka odurzającego w postaci marihuany w łącznej ilości 20 gram o wartości 400 złotych, podczas gdy stoi to w sprzeczności w zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a konkretnie brak jest jakichkolwiek dowodów (oprócz pomówień M. L. (1)), iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu

4) błędnym przyjęciu, że oskarżony G. M. (1) że okresie wrzesień — październik 2011 roku w Ł. województwa (...), w ciągu pięciu lat od odbycia kary powyżej sześciu miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, w zamian za wykonanie remontu mieszkania, udzielił W. Z. substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w ilości 20 gramów o wartości 600 złotych podczas gdy stoi to w sprzeczności w zebranych w sprawie materiałem dowodowym, a konkretnie brak jest jakichkolwiek dowodów (oprócz pomówień M. L. (1)), iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu.

Podnosząc tak sformułowane zarzuty obrońca wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku w punktach II, XI XII, XIII, XIV XV, XVI, XVII, XVIII, XIX, XX, XXI i uniewinnienie oskarżonego G. M. (1) od zarzucanych mu czynów; ewentualnie:

II. zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie II i o umorzenie postępowanie karnego w tym zakresie.

III. Uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Łomży.

Obrońca oskarżonego Z. R. zaskarżyła wyrok w części orzeczenia o karze, zarzucając jej rażącą niewspółmierność, wyrażającą się w wymierzeniu bezwzględnej kary pozbawienia wolności oskarżonemu i nie zastosowaniu dobrodziejstwa zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, podczas gdy przemawiają za tym przesłanki z art. 60§ 3 k.k. oraz art. 69 k.k., tj. oskarżony Z. R. współdziałając z innymi osobami w popełnieniu przestępstw ujawnił informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia; nadto Z. R. złożył obszerne wyjaśnienia w sprawie, przyznał się do całości zarzucanych mu czynów, a także okazał skruchę. Orzeczenie jednostkowych kar bezwzględnych pozbawienia wolności w wymierze: 1 rok i 6 miesięcy za XXXI czyn, 5 lat za czyn XXXII, 3 lat i 6 miesięcy za czyn XXXIII oraz kary łącznej w wysokości 7 lat pozbawienia wolności jest rażąco surowe i nieadekwatne do postawy oskarżonego w toku całego postępowania, a także w kontekście wniosku Prokuratora, który wnosił o znacznie mniejszą karę.

W konkluzji obrońca wniosła o: zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie:

- a) za czyn XXI w wyroku kary 3 miesięcy pozbawienia wolności,
- b) za czyn XXII w wyroku kary 2 lat pozbawienia wolności,
- c) za czyn XXIII w wyroku kary 3 lat pozbawienia wolności,
- d) połączenie w/w kar pozbawienia wolności i wymierzenie kary łącznej 3 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na okres próby 5 lat.

Obrońca A. Ł. zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mających wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie ,iż oskarżony dopuścił się popełnienia przestępstwa w ramach zarzucanego mu czynu w punkcie XXXIII aktu oskarżenia i uznanie, że :

a) w oskarżony w okresie od 1.12.2010 r. do 10.2011 r. w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej brał udział w obrocie znacznych ilości środków odurzających w postaci 3300 gram amfetaminy o wartości 66,000 zł , którą nabył od G. M. (1) w ten sposób, że sprzedawał ja nieustalonym osobom celem dalszej odsprzedaży, jak też jako pośrednik, po uprzednim nabyciu od innych osób, udzielał następnie odpłatnie osobom celem konsumpcji substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w łącznej ilości 1100gram o łącznej wartości 33000zł, jak też po uprzednim nabyciu od osoby o pseudonimie (...), udzielił następnie odpłatnie M. K. (1) celem konsumpcji łącznie 15 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wartości 450 zł tj. czyn z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie w postaci wyjaśnień M. L. (1) oraz M. K. (1) nie dają wystarczających podstaw do uznania sprawstwa oskarżonego, a w szczególności z uwagi na fakt, iż nie zostały one potwierdzone żadnymi innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie, a osoby te miały własny interes w tym aby zmniejszyć swoją odpowiedzialność, pomówić oskarżonego licząc na łagodniejszy wymiar kary

b) oskarżony pomiędzy styczniem 2009r. a 7 kwietniem 2010r. , przez okres 6-u miesięcy, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu , jako pośrednik, po uprzednim nabyciu od innych osób, udzielił następnie odpłatnie A. J. celem konsumpcji łącznie 24 gram substancji psychotropowej w postaci amfetaminy o łącznej wartości 720 zł tj. czyn z art. 59 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005r. o

przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy zeznania A. J. w konfrontacji z nieprzyznającym się do winy oskarżonym, nie mogą stanowić wystraszającej podstawy do uznania sprawstwa oskarżonego

2. Naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 k.p.k., 4 k.p.k., 5§2 k.p.k., poprzez dokonanie przez Sąd I instancji dowolnej oceny wyjaśnień M. K. (1) i M. L. (1) pomawiających oskarżonego o zachowania, które nie miały miejsca, a składanych wyłącznie w trosce o własną sytuację procesową, licząc na łagodniejszy wymiar kary gdyż w świetle zebranych dowodów nie da się, bez obawy popełnienia pomyłki, wykluczyć innej wersji zdarzenia, biorąc pod uwagę konsekwentne nie przyznawanie się oskarżonego do zarzucanych mu czynów, dokonanie oceny dowodu z pomówienia, bez ich jakiegokolwiek weryfikacji innymi dowodami

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca B. K. zarzucił wyrokowi naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie art.5 § 1 i 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez brak wszechstronnego rozważenia całokształtu ujawnionych w postępowaniu okoliczności, dowolną a nie swobodną ocenę dowodów z naruszeniem zasad logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, w zakresie w jakim Sąd I instancji uznał, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie pozwala uznać oskarżonego B. K. winnym zarzucanego mu czynu w akcie oskarżenia w sytuacji, gdy w zasadzie brak jest dowodów jednoznacznie wskazujących na sprawstwo oskarżonego w tym zakresie.

Mając na uwadze powyższy zarzut obrońca wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego orzeczenia w punkcie XXXV poprzez uniewinnienie B. K. od zarzucanego mu czynu,

ewentualnie

2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pisemną apelację od powyższego wyroku w odniesieniu do oskarżonych D. P., D. D., A. Ł., B. K. i M. M. - na ich niekorzyść – wniósł prokurator, w części dotyczącej ich uniewinnienia od czynu z art. 258 § 1 k.k., a także w części dotyczącej niezakwalifikowania zarzucanych im czynów z ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii. Na rozprawie odwoławczej prokurator nie poparł jednak zarzutów apelacji pisemnej i podniósł – w trybie art. 440 § 1 k.p.k. – nowe zarzuty, modyfikując kierunek apelacji jako wniesionej na korzyść oskarżonych. Zarzuty te sprowadzały się do żądania:

1) zakwalifikowania zachowań przypisanych oskarżonemu D. P. w pkt XLVI (czyn z art. 56 ust. 1) i XLII (czyn z art. 59 ust. 1) jako jednego przestępstwa wyczerpującego znamiona dwóch przepisów ustawy w zw. z art. 11§2 kk – wobec zaistnienia obrazy tego przepisu;

2) zmiany oceny prawnej zachowania przypisanego D. P. w pkt XLVIII wyroku zakwalifikowanego z art. 13§1 kk w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii na usiłowanie przygotowania wprowadzenia narkotyków do obrotu tj. na kwalifikację z art. 13§1 w zw. z art. 57 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 56 ust. 3 tej ustawy – wobec obrazy niezastosowanych ww. przepisów i w związku z tym wniósł o wymierzenie nowych kar jednostkowych i kary łącznej;

3) – w trybie art. 455 kpk – poprawienie błędnej kwalifikacji prawnej czynu LIXb przypisanego A. Ł. poprzez jej uzupełnienie o art. 12 kk – wobec obrazy art. 413§2 pkt 1 kpk;

4) zmianę wobec oskarżonych objętą apelacją, zaś wobec pozostałych oskarżonych dokonanie jej w trybie art. 435§1 kk – rozstrzygnięć wydanych na podstawie art. 45§1 kk poprzez orzeczenie, iż przypadkowi ulega równowartość wskazanej korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Przed ustosunkowaniem się do zarzutów poszczególnych apelacji, Sąd Apelacyjny – by nie powtarzać argumentacji wspólnej dla każdej z nich - w pierwszej kolejności odniesie się do zagadnień najistotniejszych, najczęściej kwestionowanych we wniesionych środkach odwoławczych.

Na wstępie podnieść należy, że dokonując kontroli apelacyjnej zaskarżonego wyroku przez pryzmat materiału dowodowego znajdującego się w aktach sprawy Sąd Apelacyjny stwierdza, że motywacyjna część tego orzeczenia jest dokumentem nie tylko formalnie obszernym, ale również wyczerpującym treściowo i wnikliwym. Przeciwno tej argumentacji, którą zawarł Sąd I instancji dokonując ustaleń co do winy oskarżonych, nie udało się apelującym przedstawić wystarczających argumentów przeciwnych. Sumaryczna ocena wywodów zawartych w środkach odwoławczych przekonuje natomiast, że są to wyłącznie argumenty polemiczne i polegają na wyciąganiu krańcowo odmiennych wniosków od tych, które w sposób racjonalny i zgodny z regułami określonymi w art. 7 k.p.k. i wymogami art. 424 § 1 i 2 k.p.k. przedstawił Sąd Okręgowy w pisemnych motywach liczącego przeszło 100 stron uzasadnienia wyroku. Podnieść należy, że Sąd a quo – w przeciwieństwie do autorów apelacji - w uzasadnieniu tym przytoczył te dowody nie w sposób wyizolowany, ale poddał je ocenie w kontekście wszystkich istniejących dowodów bezpośrednich, pośrednich bądź poszlak. Przekonują o tym kolejne rozważania Sądu, w tym np. ocena w 10 punktach – jako wiarygodnych – wyjaśnień M. L. (1) w zestawianiu z relacjami świadka E. K. (str. 37 – 39 uzasadnienia), zeznaniami W. Z. (str. 40 – 41) czy innymi dowodami pośrednimi (str. 45 -46).

Wszelkie wątpliwości co do istotnych okoliczności sprawy Sąd tłumaczył na korzyść oskarżonych, czego dowodem jest obiektywna analiza i orzeczenia uniewinniające, które zapadły wszędzie tam, gdzie takie wątpliwości Sąd posiadał. Również w zakresie czasu działania przestępnego oraz ilości wprowadzanych do obrotu środków odurzających i ich wyceny Sąd przyjmował wartości najbardziej dla oskarżonych korzystne, a pomyłka w zakresie czasu przestępnego działania A. M. w odniesieniu do czynu przypisanego w pkt. IV wyroku – którą to pomyłkę Sąd Apelacyjny w toku swojego postępowania naprawił na korzyść tego oskarżonego – nie zmienia ogólnej oceny, że sprawa została przez Sąd Okręgowy w Łomży rozpoznana w sposób bardzo wnikliwy.

Odnośnie apelacji obrońcy A. M.:

Apelacja obrońcy A. M. stanowi bardzo luźną polemikę z wyczerpującymi ustaleniami i wywodami Sądu I instancji, o czym była mowa wyżej.

Zarzut 1 apelacji, w którym poprzez argument naruszenia art. 7 k.p.k. oraz art. 4 k.p.k., obrońca stara się podważyć - jako niepełnowartościowy - dowód z pomówień współoskarżonego, jest tylko ogólnym i nierozwiniętym w uzasadnieniu apelacji poglądem obrońcy. Twierdzenia autora środka odwoławczego, że pomówienia te nie zostały złożone bezinteresownie, gdyż zostały złożone m.in. „w celu uzyskania niższej kary” są tezą prawdziwą, tyle tylko, że w żaden sposób nie wykluczającą zasadności stanowiska Sądu Okręgowego, że mimo takich motywów relacji składanych przez współoskarżonego M. L. (1), nie sposób odmówić im wiarygodności. Sąd ten w sposób szczegółowy dał wyraz swojemu pogładowi na instytucję dowodu z pomówienia nie tylko w ujęciu ogólnie – abstrakcyjnym, ale również i indywidualnym, w odniesieniu do konkretnych czynów popełnionych przez A. M. (por. str. 16 i nast. uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Analiza całości uzasadnienia wyroku wskazuje, że Sąd I instancji przy ustalaniu sprawstwa i winy tego oskarżonego w przypadkach kolejnych czynów nie opierał się na wyrwanych z kontekstu twierdzeniach M. L. (1), ale weryfikował je innym, często pośrednim materiałem dowodowym, potwierdzającym wiarygodność tych twierdzeń (np. w zeznaniach M. S. odnośnie okoliczności posiadanej broni i zdarzenia związanego z jej użyciem oraz znalezionej łuski – str. 27 – 28 uzasadnienia; w zeznaniach E. K. – str.28, 35; wyjaśnieniach Z. R. i M. K. (1) – str. 41, A. S. (2) – str. 43, czy też pośredni materiał dowodowy wskazany na str. 45 uzasadnienia). Wreszcie wskazana przez Sąd Okręgowy ilość punktów wspólnych pomiędzy wyjaśnieniami M. L. (1) i relacjami świadka E. K., pozostającej swego czasu w bardzo bliskich stosunkach z oskarżonym A. M. (2) – który to fakt Sąd dostrzegł i omówił (patrz str. 39 in fine uzasadnienia wyroku), przeczy tezie obrońcy, że jedynym dowodem winy jego klienta były pomówienia współoskarżonego. Powyższy zarzut apelacji należy zatem skonstatować stwierdzeniem, że po pierwsze: pomówienia

M. L. (1) znajdowały potwierdzenie w innych dowodach; po drugie zaś – fakt, że oskarżony liczył na skorzystanie z dobrodziejstwa instytucji z art. 60 § 3 k.k., w świetle powyższego nie dyskredytuje tych pomówień, tym bardziej, że obciążał on również sam siebie aktywnym uczestnictwem w grupie przestępczej i udziałem w poszczególnych popełnionych przez nią przestępstwach.

Jeśli chodzi o zarzut z **pkt. 2 apelacji**, w którym poprzez argument błędu w ustaleniach faktycznych obrońca A. M. stara się zaprzeczyć sprawstwu tego oskarżonego w odniesieniu do kolejnych przypisanych mu przestępstw, to stwierdzić należy że lakoniczność przedstawionej argumentacji na poparcie tego zarzutu uniemożliwia wyczerpujące i rzeczowe odniesienie się do niego.

Kwestionowanie udziału i kierowania grupą przestępczą (**zarzut 2 lit. a apelacji**) poprzez twierdzenie, że między oskarżonymi istniały jedynie relacje rodzinne i koleżeńskie, nie wytrzymuje krytyki nie tylko w zestawieniu z argumentacją Sądu w odniesieniu do tego czynu (patrz str. 17 -24 uzasadnienia wyroku), ale również w konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego, który szczegółowo opisał i przeanalizował Sąd I instancji.

Bezasadny jest zarzut opisany w **pkt. 2 lit b apelacji**, w którym powodów do ekskulpacji A. M. od czynu polegającego na usiłowaniu zabójstwa A. Ś. (1), który - wedle ustaleń Sądu Okręgowego - był członkiem przestępczej konkurencji, obrońca dopatruje się w stanowisku samego pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy wyczerpująco omówił dowody, które wskazują na popełnienie tego czynu (vide str. 24 – 31). Dostrzegł też i ustosunkował się do postawy samego A. Ś. (1), który stwierdził, że „nie czuje się pokrzywdzony”. Sąd Okręgowy miał zatem pełne podstawy, by uznać te wyjaśnienia za całkowicie niewiarygodne (str. 28 in fine – str. 29).

Zarzut z **pkt. 2 lit. c apelacji** odnosi się do czynów, które Sąd przypisał oskarżonemu w pkt. III, IV i V wyroku, a które obrońca kwestionuje, próbując zdeprecjonować zeznania E. K., jak również wskazuje na odmienne – w stosunku do wyjaśnień M. L. (1) – relacje swojego brata G. M. (1). Bez względu na lakoniczność tak postawionego zarzutu stwierdzić należy, że jest on całkowicie nieprzekonywujący w kontekście pełnego, kompleksowego i pogłębionego omówienia dowodów przez Sąd I instancji, wskazujących na sprawstwo oskarżonego w odniesieniu do powyższych czynów. Ocena ta znajduje się na str. 31 – 35 (czyn III), str. 35 – 47 (czyn IV) i str. 47 – 50 (czyn V) uzasadnienia zaskarżonego wyroku i Sąd Apelacyjny całkowicie ją podziela, podobnie jak i ocenę dowodów, którą Sąd a quo przeprowadził w odniesieniu do czynu z pkt. VI aktu oskarżenia. Przypomnieć należy, że Sąd ten oskarżonego popełnienia tego czynu uniewinnił, a lektura motywów tej decyzji (str. 49 – 50) dowodzi, jak dalece obiektywna i wnikliwa była analiza materiału dowodowego, którą Sąd I instancji przeprowadził.

W **pkt. 2 lit. d apelacji** obrońca zarzuca zaskarżonemu orzeczeniu skazującemu A. M. za czyn z art. 276 k.k. błąd w ustaleniach faktycznych, polegający na uznaniu go winnym ukrywania dokumentów w sytuacji, gdy dostęp do pokoju, w którym te dokumenty znaleziono, mieli wszyscy domownicy i odwiedzający oskarżonego znajomi.

Powyższy zarzut uznać należy za wyłącznie polemiczny, albowiem uprzedzając wątpliwości obrońcy, Sąd Okręgowy szczegółowo omówił powody, dla których uznał winę oskarżonego w zakresie tego czynu, rozpoczynając swoje rozważania od stwierdzenia, że „(...)nie kwestionuje, iż w typowych relacjach rodzinnych wszystkie pomieszczenia mieszkania są ogólnodostępne dla domowników...” (str. 51 in fine uzasadnienia). Dalej jednak, w sposób przekonywujący wskazał, dlaczego mimo powyższej okoliczności uznał, że dokumenty te ukrywał właśnie A. M.. W kategoriach zbyt daleko idących i sprzecznych z doświadczeniem życiowym spekulacji potraktować należy sugestie obrońcy, jakoby dokumenty te zostały podrzucone albo przez kogoś z domowników bądź osobę odwiedzającą. Jednocześnie pewną rację należy przyznać obrońcy, iż z kolei sugestia Sądu, jakoby dokumenty te mogły służyć w relacjach z J. P. do legalizacji uprzednio skradzionych za granicą samochodów (str. 52), nie znajduje dostatecznego odzwierciedlenia w bezspornie ustalonych faktach, a dla ustalenia sprawstwa czynu z art. 276 k.k. – jest po prostu zbędna. Powyższe przypuszczenie Sądu, niezależnie od faktu, że miało charakter nadmiernie spekulatywny, nie miało jednak żadnego wpływu na treść zaskarżonego wyroku.

W ramach odniesienia się do wysokości wymierzonych A. M. kar jednostkowych, jak i kary łącznej, to Sąd Apelacyjny nie dopatruje się w nich cech rażącej surowości. Podzielając zatem przesłanki, które przyjął Sąd I instancji w zakresie

ich wymiaru (patrz str. 105 i nast.), Sąd odwoławczy i w tej części orzeczenie uznał za prawidłowe. Nie zmienia tej oceny fakt, iż Sąd Apelacyjny zmodyfikował – na korzyść oskarżonego – opis czynu przypisanego mu w pkt. IV zaskarżonego wyroku. Zauważyć bowiem należy, że Sąd I instancji, inaczej niż prokurator w akcie oskarżenia, określił datę początkową działania przestępnego opisanego w tym czynie przyjmując, że A. M. wewnątrzspółnotowego nabycia środków odurzających dokonywał już od lipca 2006 r., czyli od daty kierowania grupą przestępczą. Tymczasem nie ulega wątpliwości – i wątpliwości tych nie powinien mieć również Sąd I instancji (patrz str. 46 uzasadnienia jego wyroku), że A. M. wewnątrzspółnotowym transferem środków odurzających zaczął się zajmować po wyjeździe z Polski do Belgii, co miało miejsce w kwietniu 2007 r. (str. 4- 6 uzasadnienia). Z tego też względu, przedstawione w motywacyjnej części wyroku prawidłowe ustalenia faktyczne, również w odniesieniu do ilości i wartości środków odurzających, nie korespondują z „wydłużonym” okresem tej działalności, zawartym w sentencji zaskarżonego orzeczenia, przez co okres ten należało skrócić.

Na koniec podnieść należy, że w swojej „zmodyfikowanej” apelacji na korzyść wszystkich oskarżonych, prokurator zawarł niezasadne – w ocenie Sądu odwoławczego - żądanie zmiany wyroku w trybie art. 435 k.p.k., również w odniesieniu do A. M., poprzez orzeczenie, że przepadkowi na podstawie art. 45 § 1 k.k. podlega równowartość korzyści osiągniętej przez tego oskarżonego, a nie sama korzyść. Do tego, jak i innych problemów powstałych na tle tak skonstruowanego przez oskarżyciela publicznego środka odwoławczego, Sąd Apelacyjny odniesie się w końcowej części niniejszego uzasadnienia.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego G. M. (1)

Apelacja obrońcy oskarżonego G. M. (1) nie jest zasadna.

W pierwszej kolejności ustosunkować się należy do najdonioślejszego – jak się wydaje – zarzutu apelacyjnego obrazy art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., który miałyby polegać na naruszeniu przez Sąd I instancji zasady *res iudicata* poprzez osądzenie oskarżonego za czyn z pkt. 9 aktu oskarżenia (usiłowanie zabójstwa A. Ś. (1)), w sytuacji, gdy zdaniem obrońcy, oskarżony G. M. (1) został już za ten czyn osądzony wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 25 listopada 2009 r., sygn. akt II K (...).

Po dogłębnej analizie tego zarzutu Sąd Apelacyjny uznał, że jest on niezasadny nie tylko od strony formalnej (zarzut ten w istocie podnosił bezwzględną przyczynę odwoławczą, opisaną w art. 439 pkt 8 k.p.k., a nie uchybienie względne, o którym mowa w art. 438 pkt 2 k.p.k.), ale i również merytorycznej. Podkreślić poza tym należy, że Sąd a quo wnikliwie przeanalizował powyższy problem przesłanki powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do powyższego czynu (por. str. 29 – 31 uzasadnienia wyroku), zaś Sądowi odwoławczemu pozostaje jego rozważania zaakceptować.

W uzupełnieniu jego argumentacji, przypomnieć należy, jaki był zakres oskarżenia G. M. (1) przez prokuratora, we wniesionym akcie oskarżenia w rozpoznawanej wcześniej przez Sąd Okręgowy w Łomży w sprawie o sygn. II K (...). W pkt. XVI swojej skargi (K. 4209v niniejszych akt) prokurator zarzucił temu oskarżonemu, iż w dniu 5 września 2006 r. w Ł. przy ul. (...), w ramach zorganizowanej grupy przestępczej o charakterze zbrojnym, działając wspólnie i w porozumieniu ze wskazanymi osobami, przy użyciu ustalonej broni palnej w postaci pistoletu m-ki (...), rewolweru m-ki (...) oraz strzelby gładkolufowej typu (...) brał udział w strzelaninie, czym naraził na bezpośrednie niebezpieczeństwo utraty życia lub zdrowia D. C. i inne nieustalone dotychczas osoby, w ten sposób, że oddawał strzały w różnych kierunkach, w tym także w kierunku posesji wymienionego, tj. czynu z art. 160 § 1 w zw. z art. 65 §1 k.k. (podkr. SA). W realiach tamtej sprawy D. C. był przypadkową osobą pokrzywdzoną, gdyż wystrzelone pociski uszkodziły szyby w lokalu, w którym się on wówczas znajdował. Za czyn w takim kształcie G. M. (1) został wyżej wymienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łomży skazany (patrz K. 4228 akt - pkt XV wyroku Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 25 listopada 2009 r., sygn. akt II K (...)). Z uzasadnienia tego wyroku wynika, że strzelanina była akcją zorganizowaną przez braci M. przeciwko konkurencji w handlu narkotykami na lokalnym rynku, a jej motywem była demonstracja siły przeciwko próbie zastraszenia ich przez ściągniętą z W. na skutek zabiegów A. Ś. (3) tzw. „(...)” (patrz str. 19 – 21 uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Łomży z dnia 25 listopada 2009 r. – K. 4246 – 4247 akt). W zarzucie postawionym uczestnikom tej strzelaniny nie był w ogóle podnoszony nieznany wówczas fakt, iż finalnym

celem akcji było fizyczne zlikwidowanie A. Ś. (1) ps. (...), co ujawnił dopiero w niniejszym postępowaniu świadek M. L. (1). Skazanie za czyn z art. 160 § 1 k.k. odnosiło się zatem tylko do pierwszej fazy akcji, kiedy to ostrzelane zostały trzy pierwsze samochody „przyjezdnych”, a wynika to tak z uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Łomży sygn. II K (...), jak i z pisemnych motywów orzeczenia wydanego w sprawie niniejszej (str. 2 – 3 oraz 24 i nast. uzasadnienia zaskarżonego wyroku). Dopiero w obecnie prowadzonym postępowaniu przygotowawczym ustalono, jaki był zamiar główny oskarżonych i że zamiar ten był realizowany w drugim etapie zdarzenia, kiedy to po ucieczce ostrzelanych pojazdów, uzbrojeni bracia M. pobiegli do samochodu, którym kierował A. Ś. (1) i oddali strzały w celu pozbawienia go życia, który to cel nie został jednak zrealizowany, jako że pokrzywdzonemu udało się uciec. Czyn, za który G. M. (1) został skazany w niniejszej sprawie, nie zawiera zatem żadnych wspólnych – poza bliskością czasu i miejsca – elementów podmiotowo – przedmiotowych, mogących stanowić łącznik dla określenia ich tożsamości.

Zatem również i w ocenie Sądu Apelacyjnego, pomimo bliskości czasowej i przestrzennej zdarzeń, nie można tu mówić o tożsamości czynów w znaczeniu materialnoprawnym. Wszak dopiero w niniejszym postępowaniu oskarżonemu zarzucono zupełnie odrębny od narażenia na niebezpieczeństwo przypadkowych osób zamiar działania, w postaci dążenia do bezpośredniego pozbawienia życia zindywidualizowanej konkretnie osoby. Zarzut usiłowania popełnienia takiego czynu nie był w poprzednim postępowaniu nikomu stawiany, a zatem i G. M. (1) nie musiał się przed nim bronić. To, że zamiar ten, jak i przedmiotowe okoliczności związane z odrębnymi – w znaczeniu czasowym i fizycznym - czynnościami zmierzającymi do pozbawienia życia A. Ś. (1) zostały ujawnione później, nie oznacza, iż osąd tylko fragmentu zdarzenia go poprzedzającego (ostrzelanie innych samochodów) jest kompletnym osądem czynów, które w ramach tego zdarzenia zostały popełnione. Wszak nie sposób przyjąć, że w poprzednim postępowaniu wola oskarżyciela wyrażająca się postawieniem zarzutu narażenia na niebezpieczeństwo obejmowała również wolę oskarżenia o zbrodnię usiłowania zabójstwa jednej z osób. Są to czyny kompletnie odmienne, zarówno jeśli chodzi o ich społeczną szkodliwość i zagrożenie karą i z tego też względu uznać to należy za dodatkowy argument, iż nie można dopatrywać się ich tożsamości. Przede wszystkim zaś skonstatować trzeba, że gdyby w poprzednim postępowaniu ujawnione zostałyby intencje i towarzyszące im fizyczne zachowania G. M. (1) i jego brata zmierzające w kierunku pozbawienia życia A. Ś. (1), to fakt ten czyniłby niemożliwym dokonanie jego osądu w ramach tzw. kumulatywnej kwalifikacji, jako że sprawca, który w ramach zdarzenia historycznego narusza dobra osobiste różnych osób, dopuszcza się tylu przestępstw, przeciwko ilu osobom skierował swoje działanie (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 sierpnia 2001 r., sygn. akt V KKN 111/01, LEX nr 51844).

Na koniec nie można pominąć faktu, dostrzeżonego również przez Sąd I instancji (str. 26 uzasadnienia wyroku), że materiał dowodowy sprawy wskazuje, że zarówno M. L. (1), jak i inne osoby uczestniczące w zdarzeniu z dnia 5 września 2006 r. na ul. (...) w Ł., doskonale zdawały sobie sprawę, w czym biorą udział i jaki cel przyświeca oskarżonemu G. M. (2) i jego bratu. W świetle w świetle zasady legalizmu wątpliwości zatem może budzić postawa oskarżyciela publicznego, który w tak selektywny sposób – pod względem podmiotowym - sformułował swoją skargę.

Całkowicie niezasadny jest zarzut z **pkt. 2 apelacji** obrońcy, w którym jego autor dopatruje się obrazy przepisu art. 34 § 3 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. w fakcie, iż Sąd a quo oddalił wniosek oskarżonego o wyłączenie do odrębnego postępowania sprawy współoskarżonych M. L. (1) i Z. R., a następnie wezwanie ich na rozprawę i przesłuchanie w charakterze świadków. Stawiając ten zarzut apelujący zdaje się nie dostrzegać, że wyłączenie do odrębnego postępowania, o którym mowa w art. 34 § 3 k.p.k., może mieć miejsce – zgodnie z tym przepisem - tylko wówczas, gdy zachodzą trudności w łącznym rozpoznaniu spraw. Takich trudności w przedmiotowej sprawie nie było. Jednocześnie nie sposób nie zauważyć, że wyłączenie, którego domagał się oskarżony stałoby w kolizji z przepisem art. 34 § 2 k.p.k., który nakazuje łączne rozpoznanie sprawy sprawców, podżegaczy i pomocników oraz innych osób, których przestępstwo pozostaje w ścisłym związku z przestępstwem sprawcy.

Równie niezasadny jest zarzut z **pkt. 3 apelacji**, w którym obrońca dopatruje się obrazy wskazanych w nim przepisów procesowych oraz materialnych, służących interesom nie jego klienta, a potencjalnego oskarżyciela posiłkowego. Tak sformułowany zarzut zdaje się stać w sprzeczności z instytucją gravamen, przewidzianą w art. 425 § 3 k.p.k., skoro obrońca wskazuje w nim na naruszenie praw i interesów nie oskarżonego, a strony mu przeciwnej. Troskę obrońcy oskarżonego o zapewnienie praw procesowych i materialnych pokrzywdzonemu (np. prawa do odszkodowania z art.

46 § 1 k.k.) trudno utożsamiać z działaniem w interesie osoby oskarżonej i to niezależnie od faktu, że A. Ś. (1) – o czym już była mowa wcześniej – w sposób całkowicie niewiarygodny przeczył zdarzeniu z dnia 5 września 2006 r. w Ł. i nie czuł się nim pokrzywdzony.

Jeśli chodzi o kolejny zarzut – obrazy art. 4, 5 § 2 ,7, 9 k.p.k. w zw. z art. 366, 410 i 424 k.p.k. (**pkt 4 apelacji**), to zarówno we wstępnej części uzasadnienia, jak i przy okazji omawiania innych apelacji – w szczególności środka odwoławczego obrońcy A. M. – wynika, dlaczego nie jest prawdziwa teza, jakoby to zeznania M. L. (1) były wyłącznym dowodem obciążającym w sprawie. Nie ma zatem konieczności ponownego omawiania powyższego wątku o rzekomej „wyłączności” tego dowodu obciążającego, a autora apelacji można odesłać do lektury stosownych fragmentów niniejszego uzasadnienia, przypominając też treść wyjaśnień pomawiających obu braci M., które złożył M. K. (1) czy Z. R.. Natomiast fakt, że pewne elementy stanu faktycznego zostały ustalone w oparciu o relacje tylko jednej osoby nie oznacza, że relacje te są niewiarygodne. W procesie dowodzenia nie jest tak, że każda okoliczność ustalona na podstawie jednego źródła dowodowego, musi być potwierdzona innym źródłem. Często bowiem istnieje możliwość oceny tej okoliczności i wiarygodności źródła w kontekście całości akt sprawy, wszystkich przesłanek jej towarzyszących, a nawet zwykłego doświadczenia życiowego. Sąd I instancji wielokrotnie dał wyraz swojemu przekonaniu, dlaczego M. L. (1) jest wiarygodnym źródłem dowodowym, w jakich innych dowodach jego depozycje znajdują bezpośrednie potwierdzenie, bądź przynajmniej pośrednie uwiarygodnienie. Natomiast to, że pokrzywdzony A. Ś. (1), ani żaden z uczestników strzelaniny – oprócz M. L. (1) – nie potwierdził bezspornego zdarzenia z ul. (...) w Ł., zaistniałego w dniu 5 września 2006r., wydaje się zupełnie logiczne i zrozumiałe, skoro taka linia obrony została przez te osoby przyjęta. Z kolei M. S., jak i inne osoby, które w zdarzeniu tym nie brały udziału, a wiedzę o nim powzięły od osób trzecich, nie musiały być wtajemniczone w najdalej idące wówczas intencje oskarżonych, jakim było zabójstwo członka przestępczej konkurencji (patrz np. wyjaśnienia K. W. – K. 404 czy wyjaśnienia Z. R. - K. 2296v, 2382). Podobnie w odniesieniu do czynu z pkt. XVI wyroku, Sąd racjonalnie wytłumaczył tok swojego rozumowania (por. str. 53 – 54 uzasadnienia wyroku), wskazując na brak logiki w fałszywym obciążaniu G. M. (1) popełnieniem stosunkowo „drobnego” przestępstwa.

Myli się natomiast obrońca, jakoby świadek W. Z. nie potwierdził faktu otrzymania od G. M. (1) 20 gram amfetaminy jako częściowej zapłaty za remont mieszkania, gdyż absolutnie co innego wynika z jego konsekwentnych w tej mierze relacji (patrz K.179, 1860 akt sprawy).

Ostatni z zarzutów (**pkt 5 ppkt 1, 2, 3 i 4**) jest rozbudowany wyłącznie od strony formalnej (treściowej), natomiast nie znajduje swojego rozwinięcia w uzasadnieniu wniesionego środka odwoławczego. Autor tego zarzutu w odniesieniu do wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów, powołuje się błąd w ustaleniach faktycznych, podnosząc rzekomy brak jakichkolwiek dowodów – oprócz pomówień M. L. (1) – na popełnienie tych czynów. O tym, że jest to zarzut wyłącznie polemiczny świadczy fakt, że omówiony on został w uzasadnieniu apelacji łącznie z zarzutem z pkt. 4, do którego Sąd Apelacyjny odniósł się powyżej. Uzasadnienie tej części skargi apelacyjnej jest nie tylko lakoniczne, ale i w dużej części ogólnie - abstrakcyjne, przytaczające znane poglądy orzecznictwa i doktryny. Tak sformułowana argumentacja nie może więc skłonić Sądu Apelacyjnego do „poszukiwania” wad wyroku ponad te, które zostały w środku odwoławczym bezpośrednio wskazane, a do których Sąd odniósł się wcześniej.

Z uwagi na zaskarżenie wyroku co do winy i ze względu na treść art. 447 § 1 k.p.k., Sąd badał również wydane w stosunku do G. M. (1) rozstrzygnięcia penalne i nie stwierdził w nich cech rażącej surowości.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego Z. R.

Przedmiotowa apelacja podnosiła tylko jeden zarzut, a mianowicie rażąca niewspółmierność kary wymierzonej Z. R. (1). Sąd Apelacyjny uznał częściową zasadność tego zarzutu, ale tylko w odniesieniu do niewspółmierności wymierzonej kary łącznej pozbawienia wolności. Powody jej złagodzenia Sąd podaje w końcowej części niniejszych wywodów, a w pierwszej kolejności ustosunkuje się do argumentacji, która stanowiła sedno środka odwoławczego.

Obrońca podstaw do złagodzenia kary i warunkowego jej zawieszenia dopatruje się w istnieniu przesłanek z art. 60 § 3 k.k. oraz art. 69 k.k., podając, że „(...) oskarżony Z. R. współdziałając z innymi osobami w popełnieniu

przestępstw ujawnił informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw oraz istotne okoliczności ich popełnienia”. W takiej sytuacji dziwić może, że autorka środka odwoławczego nie zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi wprost obrazy prawa materialnego, to jest art. 60 § 3 k.k., którego zastosowanie jest obowiązkowe w sytuacji wystąpienia przewidzianych w nim ustawowych okoliczności, które obrońca explicite zacytowała w treści swojego zarzutu. Jeśli natomiast okoliczności tych Sąd nie przyjął, ale w ocenie obrońcy, w świetle istniejącego materiału dowodowego, powinien to uczynić, to podstawę zarzutu powinien stanowić błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia. Konstrukcja sformułowanego zarzutu dotyczącego wyłącznie kary, którą apelująca uznaje za rażąco niewspółmiernie surową, zdaje się sugerować, że w środku odwoławczym nie są podważane żadne okoliczności faktyczne przyjęte przez Sąd, jak też nie są kwestionowane - jako naruszone – jakiekolwiek przepisy prawa zastosowanych w procesie wyrokowania. Na tym w zasadzie można by było skupić rozważania w przedmiocie tak skonstruowanej apelacji, ograniczając je jedynie do oceny przyjętych rozstrzygnięć penalnych, ale wydaje się, że dla skazanego, który prawnikiem nie jest, zasadne będzie przynajmniej kilkudzaniowe wyjaśnienie, dlaczego nie spełnia on warunków do zastosowania wobec niego instytucji tzw. „małego świadka koronnego”.

Jak trafnie zauważył Sąd I instancji (str. 60, 107 - 108 uzasadnienia wyroku), pomimo werbalnego przyznania się do popełnienia zarzucanych czynów, wyjaśnienia Z. R. były labilne, niepełne, a częściowo wręcz wzajemnie sprzeczne. Pomimo istotnej roli, jaką oskarżony odgrywał w grupie przestępczej, starał się on pomijać te okoliczności, które świadczyły na jego niekorzyść, niejako dozując swoją wiedzę o rzeczywistych relacjach łączących go z braćmi M.. Taka postawa, o czym wielokrotnie wypowiadała się i doktryna, i orzecznictwo, nie może być premiovana dobrodziejstwem instytucji określonej w art. 60 § 3 k.p.k. Sprawca, który ujawnił istotne okoliczności popełnienia przestępstwa, lecz zataił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw okoliczności, dotyczące współdziałania z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, demaskujące mechanizm funkcjonowania grupy przestępczej, nie korzysta z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 k.k. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 września 2003 r., sygn. akt II KK 105/03, OSNKW z 2003 r., z. 9 - 10, poz. 88). Dlatego też rozstrzygnięcie Sądu I instancji nie może być z powyższego względu uznane za wadliwe, jako że warunki do zastosowania art. 60 § 3 k.k. w odniesieniu do Z. R. nie zachodziły. Nie oznacza to wszakże, że postawa skazanego, który jednak przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i – wprawdzie wybiórczo – ale podał szereg okoliczności, które stanowiły istotny wkład w naświetlenie obrazu sprawy i w pewnym stopniu przyczyniły się do jej wyjaśnienia, nie zasługuje na uwzględnienie przy ocenie surowości zastosowanych rozstrzygnięć penalnych. Wydaje się, że Sąd Okręgowy tej okoliczności dostatecznie nie docenił, a przy wymiarze kary skupił się na niewątpliwie niekorzystnych dla Z. R. faktach, takich jak popełnienie czynów w zorganizowanej grupie przestępczej, wielokrotnej karalności i odbywaniu już kary pozbawienia wolności (str. 108 – 109 uzasadnienia wyroku). O ile można zaakceptować te okoliczności, które w powiązaniu ze znaczną ilością środków odurzających i skalą przestępczej działalności nie pozwalają na ocenę wymierzonych kar jednostkowych jako rażąco niewspółmiernie surowych, o tyle wątpliwości może jednak budzić wymiar orzeczonej kary łącznej. Ponad wszelką wątpliwość, zarówno działalność w zorganizowanej grupie, jak i wszystkie czyny w niej popełnione godziły w jedno dobro i dotyczyły szeroko rozumianego obrotu narkotykami. Istnieje również ścisła więź czasowa pomiędzy popełnionymi czynami. Z. R. wprawdzie w sposób manipulacyjny i niepełny współpracował z organami ścigania i wymiaru sprawiedliwości, to jednak rację ma obrońca, że w wielu wypadkach jego relacje przyczyniły się do wyjaśnienia przestępczego procederu lub stanowiły potwierdzenie tego, co organom ścigania było już wiadome. Taka postawa nie wystarcza wprawdzie do zastosowania dobrodziejstwa z art. 60 § 3 k.k., ale przy wymiarze kary sądowej nie może pozostawać bez znaczenia. Mając zatem na uwadze łączność przedmiotową, motywacyjną i czasową popełnionych przestępstw oraz postawę procesową oskarżonego Z. R., Sąd Apelacyjny uznał, że sprawiedliwym będzie zastosowanie wobec niego zasady pełnej absorpcji i złagodzenie orzeczonej kary z 7 lat do 5 lat pozbawienia wolności, czyli de facto takiej, jakiej żądał dla tego oskarżonego oskarżyciel publiczny.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego A. Ł.:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna w stopniu oczywistym. Ma ona charakter wyłącznie polemiczny, a odnoszą się do niej spostrzeżenia zawarte we wstępnej części niniejszego uzasadnienia, jak również odpowiednio – analogiczna argumentacja przedstawiona przy okazji omawiania poprzednich środków odwoławczych.

W **pkt. 1 tejże apelacji**, poprzez zarzut błędu w ustaleniach faktycznych obrońca kwestionuje popełnienie przez oskarżonego dwóch przypisanych mu czynów, posługując się argumentem w postaci braku wiarygodności dowodów go obciążających, jakim są wyjaśnienia współoskarżonych i zeznania świadka A. J.. W zasadzie do tego samego ogranicza się zarzut z **pkt. 2 apelacji**, tyle tylko, że tym razem obrońca podnosi zarzut obrazy przepisów postępowania – art. 7, 4 i 5 § 2 k.p.k. Z uwagi zatem na tożsamość argumentacji, którą obrońca w uzasadnieniu środka odwoławczego posłużył się w odniesieniu do obydwu zarzutów, zasadnym będzie wspólne ustosunkowanie się do nich.

Nie sposób zgodzić się z tezą obrońcy, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena materiału dowodowego jest powierzchowna, wybiórcza, nielogiczna i dokonana wyłącznie na niekorzyść oskarżonego. O tym, że tak nie jest, formalnie świadczy chociażby fakt uniewinnienia A. Ł. przez Sąd a quo od zarzutu działania w zorganizowanej grupie przestępczej z uwagi na niewystarczające – w ocenie tegoż Sądu – dowody jego winy. Wbrew twierdzeniu apelacji dowody, na których Sąd oparł orzeczenie skazujące A. Ł. nie ograniczają się wyłącznie do relacji trzech osób, choć od strony formalnej, już taka liczba go pomawiających jest na tyle istotna, że nie sposób tu mówić o przypadkowości. Przede wszystkim jednak, nie polega na prawdzie argument apelacji, że obciążający materiał dowodowy to wyłącznie pomówienia tychże osób. Pomija obrońca, że materiał ten to również relacje współoskarżonego Z. R. (K.1324 akt), które przeanalizował w uzasadnieniu swojego wyroku Sąd I instancji (str. 68).

Analizując natomiast wyjaśnienia M. L. (1) (w szczególności K. 85), jak i M. K. (1) (K.749, 1324) to wynika z nich zgodnie i jednoznacznie, że A. Ł. zaopatrywał się w narkotyki u G. M. (1). Powyższe ustalenia znalazły właściwe odzwierciedlenie w motywacyjnej części zaskarżonego orzeczenia (str. 90 – 91 uzasadnienia). Jeśli chodzi natomiast o oszacowanie ilości i wartości narkotyków wprowadzonych do obrotu przez A. Ł., to Sąd I instancji dokonał w oparciu o istniejący materiał dowodowy na tyle precyzyjnych wyliczeń, na ile było to możliwe, zaś wszelkie wątpliwości w tym przedmiocie tłumaczył na korzyść oskarżonego (vide str. 92 – 93 uzasadnienia).

Analizując przesłanki orzeczonej wobec A. Ł. kary, Sąd Apelacyjny nie znalazł powodów do jej złagodzenia uznając, iż jest to kara współmierna i sprawiedliwa, w szczególności w kontekście uprzedniej karalności skazanego i powrotu do przestępstwa.

Jeśli chodzi natomiast o „modyfikację” apelacji prokuratorskiej, która miała miejsce na rozprawie przed Sądem odwoławczym, a która w intencji oskarżyciela publicznego miała oskarżonemu A. Ł. przynieść rzekomą korzyść, to Sąd do tego problemu odniesie się w końcowej części niniejszego uzasadnienia.

Odniesienie apelacji obrońcy oskarżonego B. K.

Apelacja obrońcy oskarżonego, pomimo swojej niezasadności co do podniesionego w niej zarzutu, powoduje istotną zmianę orzeczenia poprzez warunkowe zawieszenie orzeczonej przez Sąd I instancji kary. Na wstępie należy jednak odnieść się do postawionego zarzutu naruszenia prawa procesowego - art. 5 § 1 i 2 k.p.k. oraz 7 k.p.k., polegającego na braku wszechstronności, a wręcz dowolności Sądu I instancji w ocenie materiału dowodowego. O ile obraza art. 5 § 1 i 2 k.p.k. w ogóle nie powinna być w apelacji podniesiona – bowiem Sąd nie mając żadnych wątpliwości w przedmiocie artykułowanym przez obrońcę nie mógł powyższego przepisu obrazić - o tyle nie sposób zgodzić się z argumentami, w świetle których poprzez pryzmat naruszenia art. 7 k.p.k., autor środka odwoławczego kwestionuje ocenę dowodów, jakiej dokonał Sąd I instancji.

Nie jest żadnym przeciwdowodem stojącym w opozycji do wyjaśnień M. L. (1) fakt, że B. K. nie figurował w ewidencji pojazdów jako właściciel bądź współwłaściciel pojazdu mechanicznego. Okoliczność ta nie pozostaje w sprzeczności ze wskazywanym przez M. L. (1) kierowaniem samochodem przez tego oskarżonego. Wszak oba fakty wzajemnie się nie wykluczają, a możliwość kierowania pojazdem formalnie cudzym i użyczonym przez inną osobę, np. kolegę czy członka rodziny - wydaje się oczywista.

Materiał dowodowy obciążający B. K. nie opiera się – wbrew twierdzeniu apelującego – na nie znajdującym żadnego potwierdzenia pomówieniu „przestępcy”, „recydywisty” i „narkomana”, jak określił obrońca współoskarżonego M. L.

(1). Zupełnie gołosłowna pozostaje też podnoszona przez obrońcę teza, jakoby „(...) zeznania złożone przez M. L. (1) były li tylko na zamówienie organów ścigania włożone w usta przestępcy recydywisty” (str. 4 uzasadnienia apelacji). Autor tego zarzutu w najmniejszym nawet sposób nie uprawdopodobnił ani niczym nie uzasadnił, czym podyktowany byłby przestępny motyw fabrykowania dowodów przez Policję wspólnie z oskarżonym L., wobec prowadzącego ustabilizowany tryb życia właścicielowi baru (...) w Ł.. Z tego też względu zarzut ten uznać należy za całkowicie gołosłowny, a w wykonaniu podmiotu fachowego - jako wręcz niestosowny.

Wracając do oceny dowodów, zauważyć należy, że oskarżony nie tylko, że podał pseudonim B. K. (pochodzący od nazwy prowadzonego przez niego baru – przyp. SA), ale również wskazał, że oskarżony ten nigdy nie był wcześniej karany – co okazało się prawdą. Podał również istotną okoliczność, że był świadkiem jednego przekazania narkotyków, do którego doszło na posesji K. W. w P., gdzie oskarżeni przecież bywali i gdzie np. przechowywali broń po strzelaninie i nieudanej próbie zabójstwa A. Ś. (1) na ul. (...) w Ł. w dniu 5.09.2006 r.

Reasumując, rozważania Sądu I instancji, wskazujące na popełnienie zarzucanego B. K. czynu są wyczerpujące i przekonujące, a wiarygodność M. L. (1), potwierdzona licznymi innymi źródłami dowodowymi i w tej części nie budzi wątpliwości.

Sąd Apelacyjny, stosując przepisy ustawy obowiązującej poprzednio (art. 4 § 1 k.k. w zw. z art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed nowelizacją, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r.), orzekł o warunkowym zawieszeniu wykonania orzeczonej wobec B. K. kary pozbawienia wolności). Sąd uznał, że wykonanie tej kary wobec osoby, która od 10 lat od popełnienia przestępstwa nie była karana, prowadzi ustabilizowany tryb życia i na stałe wraz z rodziną przebywa za granicą – poza elementem odwetowym – nie znajdowałoby innego racjonalnego uzasadnienia. Sąd dostrzega, że czyn, którego w latach 2005 – 2006 dopuścił się oskarżony, dotyczył znacznej ilości środków odurzających, przez co jest bardzo szkodliwy społecznie. Z drugiej jednak strony, cele kary nie sprzeciwiają się obecnie jej warunkowemu zawieszeniu, jako że oskarżony przez wiele lat żyjąc za granicą w pełnym poszanowaniu prawa udowodnił, że przestępstwo było jedynie epizodem w jego życiu. Z tego względu Sąd dostrzegając wypełnienie wszystkich przesłanek, o których mowa w art. 69 § 2 k.k., zastosował wobec B. K. instytucję probacji z zastosowaniem maksymalnego, 5 – letniego okresu próby, gdyż w zaistniałej sytuacji osadzanie oskarżonego w zakładzie karnym pozbawione nie byłoby celowe tak z uwagi na prewencję ogólną, jak i szczególną.

Wprawdzie **apelacja prokuratora** nie została podzielona w jakiegokolwiek części, a sam oskarżyciel publiczny nie złożył wniosku o uzasadnienie wyroku, jednak w ocenie Sądu Apelacyjnego zachodzi konieczność częściowego przynajmniej odniesienia się do treści tej skargi, którą występujący na rozprawie odwoławczej prokurator „zmodyfikował” do tego stopnia, że zmienił nawet jej kierunek i częściowo też – zakres podmiotowy. Tak zmodyfikowana apelacja dotyczy bowiem interesów w zasadzie wszystkich oskarżonych, zarówno tych, którzy wyrok zaskarżyli, jak i tych, wobec których orzeczenie stało się prawomocne.

Przypomnieć na wstępie należy, że pisemna apelacja prokuratorska była wniesiona na niekorzyść pięciu z dziesięciu oskarżonych, którzy – zdaniem jej autora - zostali niezasadnie uniewinnieni od zarzutu udziału w zorganizowanej grupie przestępczej. Prokurator Prokuratury Apelacyjnej, na rozprawie odwoławczej w dniu 21 stycznia 2016 r. wprawdzie nie poparł żadnego z zarzutów apelacyjnych, ale apelacji formalnie też nie cofnął, składając oświadczenie o modyfikacji jej treści. Modyfikacja ta polegała na całkowitej zmianie pierwotnie podniesionych zarzutów skargi pisemnej, które tym razem – wedle złożonego na rozprawie oświadczenia - miały służyć naprawie zaskarżonego wyroku w kierunku dla oskarżonych korzystnym, w tym również w odniesieniu do tych, których pisemna apelacja nie dotyczyła. Wobec takiej deklaracji, połączonej z jednoczesnym brakiem decyzji o cofnięciu pisemnej apelacji, która kwestionowała orzeczenie o uniewinnieniu pięciu oskarżonych od czynu z art. 258 § 1 k.k., Sąd II instancji stanął przed dylematem, w jaki sposób procesowo rozwiązać problem skargi, która formalnie nie została cofnięta, ale „przeobrażona” w apelację, która w warstwie przynajmniej deklaratywnej miała służyć korzyści wszystkim oskarżonych. Oświadczenie oskarżyciela, że tym razem wyrok skarży na korzyść, powodowało istotne procesowe konsekwencje w postaci niemożności cofnięcia takiego środka bez zgody oskarżonych. Sąd rozważał, czy w takiej sytuacji nie należało uznać - w oparciu o podstawę zawartą w art. 118 § 1 k.p.k. – że oskarżyciel de facto cofnął

swoją apelację pisemną, co determinowałoby decyzję o pozostawieniu jej bez rozpoznania, zaś nowe, podniesione ustnie zarzuty potraktować jako oświadczenia i wnioski złożone w toku przewodu sądowego w trybie art. 453 § 2 k.p.k., a rozpoznać je w ramach tzw. „totalnej” kontroli odwoławczej, do czego upoważniał go przepis art. 434 § 2 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. W ostatecznym rozrachunku Sąd Apelacyjny uznał, że pomimo wszelkich niedoskonałości skargi prokuratorskiej oraz zaskakującego tak dla Sądu, jak i samych stron stanowiska zajętego przez oskarżyciela publicznego dopiero na rozprawie odwoławczej, należało tak sformułowany środek odwoławczy rozpoznać. Wszak twierdzenie prokuratora, że apelację pisemną „zmodyfikował” na korzyść oskarżonych – i to w oparciu o bezwzględną przyczynę określoną w art. 440 k.p.k. – poddawałoby taką decyzję Sądu o pozostawieniu pisemnej apelacji bez rozpoznania pod wątpliwość, z uwagi chociażby na treść art. 431 § 3 k.p.k. Tym bardziej, że obrońcy na rozprawie odwoławczej poparli taką przekształconą apelację prokuratora, zatem decyzja Sądu o jej niedopuszczalności mogłaby być odebrana w kategorii „przedsądu” i naruszenia gwarancji osób postawionych w stan oskarżenia. Z tego też względu Sąd nie zastosował art. 118 § 1 k.p.k. i nie pozostawił - de facto cofniętej - pisemnej skargi bez rozpoznania w trybie przepisu art. 432 k.p.k., chociaż już prima facie wydawałoby się, że postawione ustne postulaty, które prokurator chciał przeforsować w ramach pierwotnej pisemnej skargi nie spełniają kryteriów „oczywistej niesprawiedliwości” w rozumieniu art. 440 k.p.k.

Jak wielokrotnie powtarzał Sąd Najwyższy, z uwagi na swój wyjątkowy charakter, przepis art. 440 k.p.k. może mieć zastosowanie tylko wtedy, gdy popełnione przez sąd I instancji uchybienia procesowe są rażące i ponadto miały nie tylko potencjalny, ale realny i rzeczywisty wpływ na treść orzeczenia. Ta „rażąca niesprawiedliwość” w rozumieniu art. 440 k.p.k. musi być nie tylko „oczywistą” - a więc „widoczną na pierwszy rzut oka” i „niewątpliwą” - ale też ma wyrażać poważny „ciężar gatunkowy” uchybienia, które legło u podstaw wydania orzeczenia dotkniętego „rażącą niesprawiedliwością”. Rzecz więc dotyczy nie każdej „niesprawiedliwości” wydanego orzeczenia, a jedynie takiej, której nie można pogodzić chociażby z zasadą rzetelnego procesu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 października 2014 r., sygn. akt II KK 260/14, LEX nr 1544560, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 czerwca 2014 r., sygn. akt IV KK 437/13, LEX nr 1478714, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., sygn. akt V KK 129/13, LEX nr 1402694).

Przechodząc zatem do omówienia **pierwszego z czterech podniesionych zarzutów** „zmodyfikowanej” apelacji prokuratorskiej, nie sposób zgodzić się z twierdzeniem, że czyny przypisane D. P. w pkt. XLVI i XLVII wyroku powinny być zakwalifikowane jako jedno przestępstwo, wyczerpujące znamiona dwóch przepisów ustawy w zw. z art. 11 § 2 k.k. Oba czyny dotyczą bowiem zupełnie odmiennych zachowań: jedno polegało na uczestnictwie w obrocie marihuaną, drugie zaś – nie na obrocie, a kilkukrotnym udzieleniu innej osobie amfetaminy, zaś czas popełnienia tych przestępstw tylko częściowo się pokrywał. Zaiste, trudno tu dopatrzeć się jedności czynów w znaczeniu materialnym, uzasadniającym zastosowanie kumulatywnej kwalifikacji.

Jeśli chodzi natomiast o **drugi z zarzutów**, polegający na rzekomo wadliwym zastosowaniu przez Sąd I instancji w odniesieniu do czynu przypisanego D. P. w pkt. XLVIII kwalifikacji z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii zamiast zastosowania art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 57 ust. 2 ustawy (karalne przygotowanie do w/w przestępstwa), to wydaje się, że ocena prokuratora opiera się na pewnym nieporozumieniu. Wszak z niekwestionowanych przez oskarżyciela ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego wynika, że D. P. zaproponował wprost M. L. (1) zakup kilograma amfetaminy po korzystnej cenie (patrz K.1479 akt sprawy), to samo też miał proponować A. M. (str. 11, 82, 86 uzasadnienia wyroku). Dostęp do tej amfetaminy miał dzięki kontaktom, które zawarł w więzieniu z osobami zajmującymi się na wolności produkcją tego środka. Sąd I instancji przyjął, że D. P. celu swojego nie osiągnął tylko z uwagi na odmowę M. L. (1) zawarcia transakcji (str. 86 - ibidem). Trudno więc w takim zachowaniu doszukać się któregośkolwiek ze znamion formy stadialnej karalnego przygotowania do czynu z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wszak przygotowanie to musi być rozumiane w taki sposób, jak to zostało określone w art. 16 § 1 k.k., ale musi też uwzględniać specyfikę znamion czasownikowych konkretnego czynu karalnego, czyli zachowań, które mogą składać się na realizację – w formie dokonania - określonego typu przestępstwa. Wydaje się, że prokurator tę specyfikę zupełnie pominął. Wszak przestępstwo polegające na „wprowadzaniu do obrotu” i „uczestnictwa w obrocie” środkami odurzającymi obejmuje bardzo szeroki katalog zachowań, polegający np.

na przewożeniu czy przechowywaniu narkotyków, które to czynności w typowych przestępstwach są charakterystyczne dla działań określanych jako przygotowawcze bądź bezpośrednio zmierzające do dokonania czynu zabronionego. W realiach przedmiotowej sprawy, skoro Sąd I instancji uznał, że do zawarcia transakcji nie doszło **wyłącznie** z powodu odmowy jej zawarcia przez M. L. (1), to uznać należało, że propozycja D. P., który miał dostęp do proponowanych narkotyków, była już karalnym usiłowaniem, a nie dopiero przygotowaniem.

Jeśli chodzi o **trzeci z zarzutów**, polegający na pominięciu przez Sąd a quo w kwalifikacji prawnej czynu z pkt. LIX b przypisanego A. Ł. przepisu art. 12 k.k., to formalnie prokurator ma rację, gdyż potrzeba takiej kwalifikacji wynikała nawet przyjętego przez Sąd opisu tego czynu, jako popełnionego w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu. Żądając zmiany tej kwalifikacji poprzez jej uzupełnienie prokurator odwołał się nie tylko do art. 440 k.p.k., ale również art. 455 k.p.k., popadając przez to w zasadniczą niekonsekwencję. Deklarując wszak wcześniej, że modyfikuje swoją apelację na korzyść oskarżonego nie dostrzegł jednocześnie, że możliwość poprawienia kwalifikacji na niekorzyść zgodnie z treścią cyt. przepisu art. 455 k.p.k. może mieć miejsce tylko wtedy, gdy i apelacja jest złożona w tym niekorzystnym kierunku. Wskazać należy, że **działania ponawiane w krótkich odstępach czasu, z góry powziętym zamiarem, a więc popełnione w ramach materialnej jedności czynu (art.12 k.k.), nie są irrelewantne dla kwestii winy, społecznej szkodliwości czynu, a w konsekwencji - surowości represji karnej. Kwalifikacja czynu, jako popełnionego w warunkach art. 12 k.k. nie zawsze musi być zatem dla oskarżonego korzystniejsza.** Najlepszym przykładem są tu właśnie czyny związane z przestępczością narkotykową, dotyczące odpłatnego udzielania środka odurzającego. Nie wydaje się, aby z góry zaplanowana i konsekwentnie realizowana w warunkach art. 12 k.k. działalność dilerska była w aspekcie strony podmiotowej czymś mniej nagannym, niż podjęta okazjonalnie, kilkukrotna sprzedaż narkotyku. Dlatego też nie można uznać, że przyjęcie działania w ramach czynu ciągłego jest zawsze dla sprawcy korzystniejsze niż uznanie wielości jego zachowań jako czynów popełnionych w zbiegu realnym (por. na ten temat: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 2015 r., sygn. akt II KK 15/15, OSNKW z 2015 r., z. 10, poz. 83, LEX nr 1745782). Wreszcie oceniając ten zarzut przez pryzmat „oczywistej niesprawiedliwości”, o której mowa w art. 440 k.p.k., doprawdy nie sposób dociec, w czym miałyby się przejawiać ta niesprawiedliwość w odniesieniu do interesów skazanego, gdyż w ocenie Sądu Apelacyjnego uzupełnienie kwalifikacji o przepis art. 12 k.k. byłoby dla samego zainteresowanego zupełnie obojętne.

Podobnie rzecz się ma, gdy chodzi o ocenę zarzutu z **punktu czwartego** „zmodyfikowanej” apelacji prokuratorskiej. W trybie art. 435 § 1 k.p.k. oskarżyciel domaga się zmiany rozstrzygnięć wydanych na podstawie art. 45 § 1 k.k. wobec wszystkich oskarżonych poprzez orzeczenie, iż przypadkowi ulega równowartość (podkr. SA) korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa, a nie sama korzyść.

Podobnie jak i w przypadku opisanym wyżej, autor tego zarzutu nie dostrzega, że zmiana wyroku w postulowanym przez niego kierunku nastąpiłaby wbrew wcześniejszej deklaracji, iż apelacja jest wniesiona na korzyść. Przepadek równowartości korzyści oznacza bowiem, że per saldo oskarżony musi uiścić całość uzyskanych przestępcznie pożytków, niezależnie od tego, czy jest jeszcze w posiadaniu jakiegokolwiek ich części. Nie wymaga chyba zatem szczegółowego uzasadnienia teza, że przepadek równowartości przestępczych korzyści wcale nie poprawia sytuacji zobowiązanego do ich zwrotu, a w wielu sytuacjach jego położenie wręcz pogarsza.

W podsumowaniu omówienia powyższej apelacji prokuratora Sąd Apelacyjny w Białymstoku ponownie przypomina (vide wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 12 marca 2013 r., sygn. akt II Aka 34/13, LEX nr 1292646), że **przepis art. 440 k.p.k., przewidujący możliwość uchylenia lub zmiany zaskarżonego orzeczenia, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów z powodu jego rażącej niesprawiedliwości, nie może być nadużywany i stanowić swoistego antidotum na niedoskonałości środków odwoławczych sporządzanych przez podmioty fachowe.**

O wynagrodzeniu za obronę z urzędu Sąd w postępowaniu odwoławczym Sąd orzekł na podstawie § 14 ust.1 pkt 5 w zw. z 2 § ust. 3 cyt. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz.461 ze zm.).

Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonych od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, kierując się tymi samymi przesłankami, co Sąd I instancji.

Z powyższych względów Sąd Apelacyjny orzekł jak na wstępie.